

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

VIII legislatura

Quart període

Sèrie P - Número 45

Dijous, 21 de febrer de 2008

Ple del Parlament

PRESIDÈNCIA DEL M. H. SR. ERNEST BENACH I PASCUAL

Sessió núm. 29, segona i darrera reunió

S U M A R I

Interpellació

al Govern sobre el balanç de les relacions amb el Govern de l'Estat (tram. 300-00104/08) p. 3

Interpellació

al Govern sobre la direcció i la gestió dels serveis públics de la Generalitat,
especialment pel que fa a l'educació (tram. 300-00106/08) p. 8

Moció

subsegüent a la interpellació al Govern sobre les polítiques d'escolarització dels
alumnes procedents de països estrangers (tram. 302-00082/08) p. 13

Moció

subsegüent a la interpellació al Govern sobre les polítiques de seguretat (tram. 302-00081/08) p. 19

Moció

subsegüent a la interpellació al Govern sobre les polítiques públiques impulsades des de l'àmbit
del Departament d'Interior, Relacions Institucionals i Participació (tram. 302-00083/08) p. 26

NOTES

Aquesta publicació és impresa en paper ecològic (definició europea ECF), en compliment del que estableix la Resolució 124/III del Parlament, sobre la utilització del paper reciclat en el Parlament i en els departaments de la Generalitat, adoptada el 30 d'abril de 1990.

El DSPC reproduceix només les intervencions orals fetes durant la sessió. La resta de documentació que acompanya la intervenció pot ésser consultada a l'expedient del Ple.

SESSIÓ NÚM. 29.2

La sessió, suspesa ahir, es reprèn a les deu del matí i cinc minuts. Presideix el president del Parlament, acompanyat dels vicepresidents primer i segon, la secretària primera i els secretaris segon i tercer. Assisteixen la Mesa la secretària general i el lletrat Sr. Pau i Vall.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat dels consellers de la Vicepresidència, d'Interior, Relacions Institucionals i Participació, d'Economia i Finances, de Governació i Administracions Públiques, de Política Territorial i Obres Públiques, i d'Educació.

El president

Es reprèn la sessió.

Alteració de l'ordre del dia

Tres portaveus dels grups parlamentaris Socialistes - Ciutadans pel Canvi, Esquerra Republicana de Catalunya, Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa han sol·licitat una modificació de l'ordre del dia, en el sentit que el debat del punt dissetè, que és la Moció sobre polítiques d'escolarització dels alumnes procedents de països estrangers, es faci a continuació del punt quinze, d'acord amb l'article 72.3 del Reglament. Es pot fer? (*Pausa.*) Volen votar? (*Pausa.*)

Doncs, queda modificat l'ordre del dia en aquest sentit.

Interpellació

al Govern sobre el balanç de les relacions amb el Govern de l'Estat (tram. 300-00104/08)

El catorzè punt de l'ordre del dia és la interpellació sobre el balanç de les relacions amb el Govern de l'Estat. Presentada pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula l'honorable senyor Felip Puig.

El Sr. Puig i Godes

Moltes gràcies, senyor president. Bon dia, conseller. Estem davant les portes d'unes noves eleccions espanyoles, motiu pel qual aquest mateix Parlament, doncs, durant totes aquestes properes dues setmanes i mitja, interromprà el seu funcionament ordinari, i és el moment també, creiem des de Convergència i Unió, de fer un cert balanç de quines han estat les relacions entre el Govern espanyol i el Govern català i de quins han estat, evidentment, els fruits que s'han obtingut des d'un punt de vista i des d'una perspectiva de l'autogovern del nostre país durant aquesta ja finiquitada legislatura espanyola.

La veritat és que el balanç que en fa el Grup de Convergència i Unió és que el fins ara president del Govern espanyol, el president Zapatero, ha estat el president espanyol que els darrers vint anys més ha maltractat Catalunya, més ha defraudat les il·lusions i les expectatives dels ciutadans de Catalunya i més ha enganyat el

nostre país. Creem, sincerament, que avui podem afirmar amb tota rotunditat que, en lloc d'allò que se'ns prometia, s'ha pogut constatar que, si guanya Zapatero, perd Catalunya.

La veritat és que podem certificar també que, quan Catalunya és governada per un partit de dependència espanyola, les coses no funcionen bé per al país. I que, al revés del que se'ns ha fet creure durant vint-i-cinc anys, quan han governat els mateixos allà i aquí, això ha estat molt perjudicial per als ciutadans de Catalunya.

La veritat és que, des de la nostra perspectiva, el mateix Govern de Catalunya no ha ajudat gens a intentar frenar la desestructuració de l'autogovern que havíem aconseguit els darrers vint-i-cinc anys. I creiem que l'actuació del Govern català ha vingut marcada clarament, en primer lloc, per una certa tendència a generar expectatives, que posteriorment s'han vist frustrades; que ha estat pràcticament nul·la a l'hora d'aconseguir nous traspassos, i que s'ha mostrat totalment indefens a l'hora d'aturar la tendència, la inèrcia i la propensió a la invasió competencial que el Govern espanyol ha estat practicant els darrers quatre anys.

En definitiva, per Convergència i Unió, la fórmula PSOE a Madrid - PSC a Catalunya, és dolenta per a l'autogovern, s'ha demostrat dolenta per al prestigi de Catalunya, s'ha demostrat nociva per a l'autoestima dels catalans i, en definitiva, perjudicial per als interessos dels ciutadans de Catalunya.

I tot això va començar, si em permet, conseller, ja quan l'avui president de la Generalitat de Catalunya formava part dels governs que avui acaben la seva legislatura, dels governs del president Zapatero, quan el senyor Montilla era ministre. I és el moment també, en aquests moments, que val la pena que recordem què va passar amb la Llei d'horaris comercials i l'acord frustrat, que no s'ha mantingut, per tal de recuperar la capacitat de decisió en aquest aspecte des de Catalunya; què va passar amb la Llei de dependència, que es va iniciar quan el senyor Montilla era ministre d'Espanya i que s'ha acabat aprovant ja definitivament quan el senyor Montilla va ser, era, és president de Catalunya, una absoluta també invasió competencial i una vulneració de la competència exclusiva que en polítiques socials ens donava l'Estatut i ens dona l'actual Estatut als ciutadans de Catalunya, a les nostres institucions. Va continuar també quan aleshores el ministre senyor Montilla va ser el —si em permet l'expressió, eh?— «xollador» de l'Estatut, és a dir, el qui va esquilar l'Estatut amb la seva actuació com a ministre i com a secretari general del Partit Socialista. També quan, sent ministre del Govern espanyol, va truncar amb la seva complicitat la tendència a tenir les inversions que ens pertocaven i que els darrers anys, 2002-2003, van arribar a ser pràcticament fins al 18 per cent les inversions que Catalunya tenia dret a reclamar i que, amb l'entrada aleshores del nou Govern català, tot això també va caure fins al 14 per cent l'any 2007, les inversions de l'Estat a Catalunya. O també va continuar amb la seva actuació com a, aleshores, ministre i, després, president de la Generalitat, el senyor Montilla, amb el que ha succeït amb les emissions de TV3 en el País Valencià.

Però també això s'ha vist continuat –entenc que la cros-ta li piqui, al senyor Ferran– quan el president senyor Montilla ha acceptat també la tercera hora del castellà en el nostre model educatiu. No s'oposen, com ahir va quedar fefaentment demostrat, a un nou atac competencial amb la Llei del desenvolupament sostenible del medi rural –i no ho diem nosaltres, no és una apreciació de Convergència i Unió; ho diuen reiteradament els dictàmens del Consell Consultiu. Es torna a posar en evidència amb les mesures que en matèria d'habitatge impulsa la candidata senyora Chacón, envaint també la capacitat de decisió en polítiques d'habitatge de la Generalitat de Catalunya.

I més enllà de les declaracions d'intencions i de les veus altisonants sobre l'aeroport del Prat i la situació amb les companyies que van ser les adjudicatàries, amb la complicitat del Govern de Catalunya, de les concessions i de l'adjudicació de la terminal Sud, doncs, es nota també que el Govern de Catalunya no està defensant els interessos del país. O també amb els incompliments reiterats del traspàs de Rodalies, que l'1 de gener –vostès ho deuen recordar; em sembla, senyor conseller, que eren també paraules seves– havia d'haver estat ja traspasat i acordat, Rodalies, a la Generalitat de Catalunya.

I ara hem llegit amb perplexitat el decàleg que el president Montilla diu que defensarà davant del proper govern de Madrid. I dic «perplexitat» perquè i què ha passat durant aquest any? I què han fet els socialistes i el Govern de Catalunya durant aquests darrers quatre anys? Per què tot això que ara reclamaran no s'ha executat durant aquests catorze mesos de presidència del president Montilla o en els seus dos anys i mig de ministre? Per què aquestes maniobres, de nou, de distracció, de confusió, d'engany, de mentida?

La veritat és que les relacions entre el Govern espanyol i el Govern de la Generalitat de Catalunya d'aquests darrers quatre anys, des de Convergència i Unió valorem que han estat marcades per la subordinació, per la indefensió, per la pèrdua progressiva d'autogovern de Catalunya, per l'entrega i la col·laboració del president Montilla i del Govern de Catalunya –primer, ministre; després, president– als interessos del PSOE i del president Zapatero i, sobretot, pels incompliments i per les preses de pèl reiterades que el president Zapatero ha estat practicant amb relació a Catalunya.

I ara deu exigències?, ens preguntem. Ara és el moment de reclamar, després que no ens n'hàgim sortit i observant la consternació, fa pocs mesos, del conseller Castells davant l'incompliment i la inacceptació de les nostres demandes de ja recollir en el finançament de l'any 2008, doncs, la situació que no es contempla de la compensació per la immigració que pateix Catalunya? O del dèficit que el sistema de finançament sanitari continua tenint? Ara és el moment d'exigir un consorci paritari d'agències tributàries espanyoles i catalanes, i no ho hem avançat prou durant aquests catorze mesos? Ara és el moment d'agilitar les competències previstes a l'Estatut, i hem perdut un any i mig d'una manera..., jo li diria que vergonyant? Ara és el moment de demanar i de defensar les inversions de l'Estat a Catalunya, i portem ja un any i mig perdut d'allò que deia i ens

permet l'Estatut? Ara és el moment de demanar un nou model de gestió aeroportuària, quan ja s'ha adjudicat la terminal Sud, quan ja tot està dat i beneït i s'havia de plantar cara abans de tot això? Què ha passat durant tots aquests anys i per què ara un nou decàleg de promeses, que no es compliran de nou, sota aquesta fórmula?

La veritat és que, per part nostra, no és el moment ara d'intentar fer-se el milhomes davant de Madrid, ara que hi ha una campanya electoral, sinó que tota aquesta actitud s'ha de tenir, tot aquest compromís s'ha d'exercir durant tota la legislatura, durant tots aquests catorze mesos de govern Montilla o els anteriors anys de govern tripartit. La fórmula del Govern tripartit ha estat nociva per al país. I la veritat és que, en lloc de fer un decàleg per defensar ara la campanya electoral del Partit Socialista, creiem que el Govern de Catalunya, els propers mesos, s'hauria de plantar davant dels reiterats incompliments del president Zapatero, que ha tingut amb relació a Catalunya.

Deu incompliments flagrants. El primer: «Aprovaré l'Estatut que surti d'aquest Parlament.» El segon: «Desplegarem l'Estatut»; zero traspasos. El tercer, la inversió de l'Estat; no es compleix reiteradament, per segon any consecutiu, la disposició addicional tercera de l'Estatut, no tenim el 18,8 per cent de les inversions, sinó, miserablement, el 14 per cent i escaig de les inversions de l'Estat. El quart, la inversió durant aquests darrers quatre anys ha sigut minvant amb relació a la inversió que l'Estat va fer durant els darrers anys de governs de Convergència i Unió; constància reivindicativa, capacitat negociadora, que no ha estat el que ha tingut el Govern davant del president Zapatero. El cinquè –va arribar ahir, però havia d'arribar el mes de desembre, havia d'arribar fa molts mesos–, el TGV. El sisè, el traspàs de Rodalies. El setè, el retorn dels «papers de Salamanca» (*sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció*) –acabo, senyor president. El vuitè, el traspàs del castell de Montjuïc. El novè, la gestió de l'aeroport del Prat. El desè, la publicació de les balances fiscals, que torna a ser de nou una promesa atemporal i permanent.

Creiem que les relacions entre el Govern de Catalunya i el Govern de l'Estat han vingut, ho repeteixo, marcades per una permanent gesticulació i creació d'expectatives després frustrades, per una nullitat en la consecució, en la gestió dels traspasos de competències que ens permet ja el nou Estatut, des de fa mesos, i finalment, per una indefensió davant de la permanent invasió competencial de què ahir mateix vàrem tornar a tenir un nou element de demostració, davant de l'agressió que el Govern de l'Estat té amb relació al nostre autogovern.

És per tot això, senyor conseller, que li demanem quin és el balanç que vostès en fan, de tots aquests incompliments, de tota aquesta etapa, de tota aquesta legislatura que s'està acabant, i que ens mostri i que ens digui quin és el capteniment de cara al futur; si és que pensen rectificar o pensen continuar subordinats, clarament, a la política i als interessos del Partit Socialista Espanyol.

Moltes gràcies.

El president

Honorable conseller... (*El Sr. Ferran i Serafini demana per parlar.*) Senyor Ferran.

El Sr. Ferran i Serafini

Li demano la paraula per al·lusions directes, senyor president.

El president

Trenta segons.

El Sr. Ferran i Serafini

Senyor Puig, voldria agrair-li que hagi fet servir el meu nom en el seu parlament. M'honora, perquè penso que cada vegada que Convergència i Unió té problemes, que vostè pensi en mi m'honora.

Moltes gràcies.

(*Remor de veus. El Sr. Puig i Godes demana per parlar.*)

El president

Senyor Puig.

El Sr. Puig i Godes

La veritat és que nosaltres pensem que qui té problemes amb el senyor Ferran és el país, no pas Convergència i Unió.

Moltes gràcies.

(*Remor de veus.*)

El president

Senyor Saura, pot fer la rèplica.

El conseller d'Interior, Relacions Institucionals i Participació (Sr. Joan Saura i Laporta)

Gràcies. Gràcies, senyor president. Senyor diputat, quan he entrat en aquest Parlament, el país que he deixat fora no era el que vostè descriu. (*Remor de veus.*) No sé si en aquesta mitja hora hi ha hagut un terratrèmol a Catalunya que... He vingut molt aviat, aquest matí, al Parlament, i potser en aquesta hora i mitja ha passat això.

La segona qüestió és que estic segur que no és la seva voluntat –segur que no és la seva voluntat–, però em semblava que estàvem davant d'un míting electoral, no una interpellació parlamentària. És a dir, frases de míting electoral, no?: els incompliments del senyor Zapatero –que ha incomplert coses, el senyor Zapatero, i li diré quines són, les que ha incomplert–, o que la fórmula d'un govern plural d'esquerres és nociu per al país. Aquesta és la seva opinió, però no ha estat l'opinió de la ciutadania. Els tres partits que formen govern vam treure, sumats, gairebé un milió i mig de vots; vostès en van treure 928.000. Per tant, aquesta és la seva opinió, però no és l'opinió del país. (*Remor de veus.*) L'opinió del país ha estat que ha donat una nova confiança al Govern plural d'esquerres per continuar governant.

Senyor Puig, vostè té molta experiència també en el Govern, i m'ha sorprès, no?, que a l'hora de fer un balanç de la relació tot sigui negatiu; tot és fosc, tot és dolent, tot està subordinat al Govern central. I, si vostè em pregunta quin és el balanç, la resposta és que és un balanç complex, amb aspectes positius i amb aspectes negatius. Jo li diré quins són positius i quins a hores d'ara són negatius o insatisfactoris.

El fet de la desqualificació global que vostè fa de les relacions i dels aspectes positius que hem aconseguit, jo crec que el que fa és desqualificar la seva mateixa intervenció, perquè no és creïble. Tot el que vostè diu no és creïble. «Tot ha estat dolent, tot és fosc, tot està subordinat, no s'ha aconseguit res.» Qui s'ho creu, això? Vostè i no sé si algun diputat més de Convergència i Unió; i no sé si vostè s'ho creu, també.

Li puc fer el balanç sobre set aspectes de desplegament de l'Estatut, set aspectes importantíssims de desplegament de l'Estatut: la formació de les comissions, les transferències, els convenis de col·laboració, els intercanvis de disposició de caràcter general, la conflictivitat, les lleis de l'Estat que cal modificar i la defensa de l'Estatut per part del Govern català, de l'Estatut de Catalunya davant del Tribunal Constitucional.

En el tema de les comissions –tema importantíssim–, s'han creat en el termini que determinava la llei tres comissions: la Comissió Bilateral, la Comissió Econòmica i Financera i la Comissió d'Infraestructures. Però la creació d'aquestes comissions ha donat resultats positius. Clar, que vostè, en la seva intervenció, senyor Puig, no destaquï l'acord històric –fixi's en el que li dic: històric– de metodologia de la disposició addicional tercera, que significarà per al 2008 4.529 milions d'euros... Sap quin tant per cent més, amb relació al 2004? El 65 per cent d'increment. Davant d'unes inversions de 2.400 milions, estem en unes inversions de 4.529 milions d'euros. Que vostè no reconegui que ara, la setmana passada, en aquesta mateixa comissió, hi ha hagut una inversió addicional de 787 milions i que ha d'arribar a més de 900 milions, amb un total superior a 4.500 milions d'euros durant set anys, i que a això vostè no hi doni importància, és que és insòlit –insòlit.

És a dir, un dels punts importantíssims de la negociació de l'Estatut va ser, en contra del que el Govern central volia... El Govern central no volia la disposició addicional tercera, el Govern central no volia, en definitiva, comprometre's a una inversió determinada durant set anys. Doncs bé, ho vàrem aconseguir, i ho vàrem aconseguir en contra de la voluntat del Govern central. I hem aconseguit una interpretació d'aquesta disposició addicional tercera que durant els set anys significarà la inversió històrica més important que ha tingut Catalunya.

Amb relació al tema de les transferències, he de dir-li que s'han produït les següents transferències: hem aprovat transferències en matèria d'Administració de justícia; en matèria de declaració d'utilitat pública de les associacions i aplicació dels beneficis fiscals d'associacions i fundacions; d'un tema, històricament, que vostè coneix, perquè quan va ser membre del Govern vostè n'estava pendent i no es va aconseguir: de l'Hospital

Clínic de Barcelona; del tema dels ajuts comunitaris a les organitzacions de productes de fruites i hortalisses; el tema de l'ordenació de la gestió del litoral, i el tema de la presa de la Llosa del Cavall.

I en l'última reunió de la bilateral vàrem acordar la gestió del litoral a la segona fase, el tema de l'autorització inicial dels treballs per als estrangers, un acord sobre el model d'inspecció de treball, el tema de comunicacions electròniques més enllà del que diu l'Estatut i l'homologació i convalidació de títols i estudis estrangers no universitaris.

Hi van haver dos temes en què no hi va haver acord. Fixi's si n'estem supeditats –fixi's si n'estem supeditats– que vam dir no a l'acord de rodalies que el Govern central ens proposava, com una mostra de supeditació. Va ser tanta, la supeditació, que vam dir que no a l'acord de rodalies que ens oferia el Govern central. Aquesta va ser la gran supeditació que el Govern català ha fet.

Per tant, des del punt de vista de les inversions, des del punt de vista de les comissions que s'han creat, des del punt de vista de les transferències, s'està avançant. Si vostè em pregunta si estic satisfet del tot... No. Però no ho dic aquí; ho vaig dir a Madrid fa tres setmanes, en una roda de premsa, quan vaig dir a la roda de premsa que era inacceptable i inadmissible la proposta d'acord de transferències de rodalies que el Govern central ens feia, i per tant el Govern català continuarà exigent i exigint al Govern central un traspàs de Rodalies Renfe en el sentit que diu.

A part d'aquests temes, el Govern català ha tirat endavant convenis de col·laboració que no necessiten traspàs: el conveni de col·laboració en matèria de notaries, de seguretat privada, d'emergències radiològiques... Hem tirat endavant..., i quan vostè diu que no defensem els interessos de Catalunya des del punt de vista jurídic..., hem tirat endavant un recurs d'inconstitucionalitat de la llei *sobre profesiones de abogado y procurador de los tribunales*. I abans d'ahir el Govern català va prendre l'acord de demanar negociació amb el Govern central per la llei que ahir es va examinar en aquest Ple, però en el cas que no hi hagi acord ho portarem al Constitucional.

I en aquests moments tenim formulats els següents conflictes de competència, hem plantejat els conflictes de competència –perquè pensem que els reials decrets del Govern central que li llistaré no donen conformitat a l'aprovació de l'Estatut– següents: el real decret *sobre formación profesional para el empleo*, el real decret *sobre ordenación general de la formación profesional del sistema educativo*, el real decret *sobre enseñanzas mínimas correspondientes a la educación secundaria* o el real decret *de enseñanzas mínimas de la educación primaria*.

I tenim nou requeriments formulats al Govern de la Generalitat en matèria d'ensenyament, en matèria d'investigació en medicaments, en matèria de situacions d'emergència, en matèria de planificació hidrològica, en matèria d'ensenyances universitàries oficials.

Per tant, el Govern català no només defensa els interessos de Catalunya, sinó que, quan correspon, planteja

requeriments, conflictes de competències, i va al Tribunal Constitucional.

I vostè intentava desqualificar el decàleg, simplificant, el decàleg que el president Montilla va fer l'altre dia a Madrid, no? Bé, vostè ha dit que..., no sé quina expressió ha utilitzat, però em sembla importantíssim –importantíssim– que el president del Govern de Catalunya vagi a Madrid i digui claríssimament quins són els punts d'exigència del Govern català, que ho han estat i que ho continuaran sent.

Va plantejar deu punts: el nou sistema de finançament –que suposo que vostè hi està d'acord, i vostè sap perfectament que el termini és l'agost del 2008–; el consorci de les agències tributàries –hem creat l'Agència Tributària, i cal fer el consorci amb l'Agència Tributària de l'Estat–; el traspàs de les competències que permet l'Estatut; l'aplicació en matèria d'inversions que s'està fent; el traspàs de rodalies; el nou model de gestió de l'aeroport; la participació de les comunitats autònomes en polítiques sectorials; la reforma del Senat; la reforma del poder judicial.

Per tant, senyor Puig, tot no és negre; hi han aspectes positius i aspectes negatius. L'Estatut significa una operació d'unes potencialitats immenses davant d'una Administració central que no sempre entén ni té interioritzat l'Estatut i davant d'unes sinèrgies de l'Administració central, que es nega contínuament a redistribuir poder polític i poder econòmic.

Que el president Zapatero ha incomplert algun compromís, està claríssim; no em toca a mi toca a mi aquí, en aquesta tribuna, aquest faristol, defensar els compliments o els incompliments del president Zapatero. El que sí que em toca dir és que en aquests quinze mesos de Govern català s'han produït avenços importants, alguns històrics; el Govern català està defensat la vigència de l'Estatut, l'està desplegant, i, evidentment, estem en campanya electoral i vostè, més que una interpellació, crec que el que ha fet ha estat un míting electoral.

El president

Senyor Puig, té la paraula.

El Sr. Puig i Godes

Moltes gràcies, senyor president. La veritat és que no sé quin és el país real que vostè observa, senyor conseller. Suposo que deu tenir coneixement que va haver-hi una manifestació el dia 1 de desembre de l'any passat, on el país real es manifestava clarament amb una voluntat d'intentar canviar les coses que vostès no han aconseguit els darrers quatre anys. Suposo que també deuen llegir els indicadors que els dona aquesta institució que vostès, doncs, dirigeixen –per dir-ho d'una manera prudent–, que es diu Centre d'Estudis d'Opinió, però que no poden al final, d'alguna manera, cuinar-ho tot perquè surti que la satisfacció dels ciutadans de Catalunya va decreixent amb relació a la seva acció de govern i a com funciona el país.

Tot és fosc? No, clar que tot no és fosc, no. Però tampoc parlàvem ara de les eleccions catalanes; ja en parlarem, ja tindrem temps de parlar-ne. Parlàvem precisament

del balanç d'aquesta legislatura. I del balanç d'aquesta legislatura, miri, s'ha donat un bienni negre durant els darrers dos anys pel que fa a les relacions de Catalunya amb Espanya. «El Partit Socialista està desaparegut en combat a Madrid, captiu, entregat o fent seguidisme acrític del PSOE.» Rotund. Per cert, perdoni, Joan Ri-dao *dixit*, el seu soci de govern. No, ho dic perquè no ens equivoquem. És que aquestes anàlisis les fan vostès mateixos. El que passa és que jo ja sé que el partit majoritari, el Partit Socialista, és evident que no pot fer aflorar, doncs, aquesta realitat, no?

No, escolti'm, el que estem posant en evidència és la incongruència del Partit Socialista davant del Partit Socialista Obrer Espanyol, i la seva impotència, la impotència de canviar les inèrcies que vostès deien. Les inèrcies no són dels cossos de funcionaris de l'Estat; les inèrcies són els seus vots a Madrid, les inèrcies són precisament que vostès estan col·laborant clarament en aquest guinyol que intenta sobretot el Partit Socialista, i vostès al seu costat, de fer creure que les coses han anat bé per a Catalunya. I no han anat bé.

I no són opinions del senyor Felip Puig. Són els dictàmens del Consell Consultiu, amb invasió competència permanent en moltes de les lleis: horaris comercials, llei de dependència, desenvolupament sostenible del medi rural. És la constatació de les entitats que tornen –la Comissió de la Dignitat– a reclamar que no s'està complint i que no hem encara recuperat els «papers de Salamanca». Això es un fet opinable, és un míting electoral? És el fet que el castell de Montjuïc no s'ha traspasat com s'havia de traspasar. És un fet que l'1 de gener vostès van dir que tindríem el traspàs de rodalies i que tornaran a fer la cançó de l'enfadós, com el guinyol, de sortir a cridar i a gesticular, però la veritat és que no s'avança. I vostè em ve a parlar del traspàs del Clínic? Vol que parlem de la situació financera del Clínic i del que no han aconseguit amb aquest traspàs? I diu que han aconseguit el traspàs de la declaració de les entitats i associacions d'interès públic. Vostè sap que amb un informe vinculant i preceptiu encara de Madrid, la qual cosa ens fa ser una oficineta i una gestoria? Home, no enganyin els ciutadans de Catalunya.

Per això nosaltres diem que, des d'un punt de vista objectiu, és evident que, fins i tot en les inversions..., jo ja no vull pressuposar, doncs, d'alguna manera, quines són les anàlisis econòmiques que es poden fer, no?, però la veritat és que aquest any tampoc es complirà la disposició addicional tercera de l'Estatut. L'any passat no es va aconseguir, i no hem arribat en cap d'aquests quatre anys –no bienni: quadrienni negre– al nivell de les inversions que es va aconseguir quan Convergència i Unió governava. Constància reivindicativa, capacitat negociadora: això és el que vostès no tenen.

Per això creiem nosaltres, sincerament, que aquest decàleg que el president Montilla ha defensat a Madrid, d'una manera altisonant, doncs, és un decàleg que haguessin pogut practicar durant els darrers catorze mesos, durant els darrers dos anys i mig, durant els darrers quatre anys de legislatura i que no han pogut, d'alguna manera, fer-lo efectiu.

És per això que nosaltres creiem que s'ha produït durant aquests darrers anys uns incompliments flagrants amb els compromisos contrets amb els ciutadans de Catalunya. És per això que nosaltres tornem a dir clarament que la fórmula que vostès ajuden, col·laboren, comparteixen, que al cap i a la fi no, d'alguna manera, contradiuen, que el Partit Socialista ha imposat a Espanya i a Catalunya, no és positiva ni per a l'autogovern –ho diuen els savis juristes del país–, ni per al prestigi, ni per a l'autoestima –que sé que a alguns de vostès això no els deu importar massa–, ni per als interessos dels ciutadans de Catalunya.

Creiem que aquests quatre anys han estat marcats clarament pels incompliments, per les mentides, i des de Convergència i Unió ja els anunciem que des d'aquesta tribuna, en campanya electoral o sense campanya electoral, continuarem defensat els interessos dels ciutadans de Catalunya i posant en evidència que la fórmula que vostès defensen no és positiva.

No s'ha desplegat l'Estatut, no s'han aconseguit les inversions, no s'ha aconseguit el traspàs de Rodalies Renfe, no s'han aconseguit totes les expectatives que els ciutadans de Catalunya avui tenen per intentar resoldre els seus problemes quotidians i, evidentment, donar sortida a les seves il·lusions de futur.

Moltes gràcies, senyor president; moltes gràcies, senyores i senyor diputats.

El president

L'honorable conseller té la paraula.

El conseller d'Interior, Relacions Institucionals i Participació

Gràcies, senyor president. Dues qüestions prèvies, senyor Puig. La primera: insisteixo que les eleccions catalanes –perquè vostè parlava que era nociu aquest Govern per a aquest país– van desmentir la seva opinió. I li he dit els números i els hi torno a dir: 1.458.000 persones van votar els tres partits d'esquerra, i 928.000 a vostès; més del 50 per cent. Per tant, fins que no hi hagin unes eleccions catalanes, fins que no hi hagin unes noves eleccions catalanes, la ciutadania va considerar, no només que no era nociu, sinó que era bo que continués, i aquí som, durant aquests quatre anys.

La segona qüestió. Vostè ha dedicat una part importantíssima del seu discurs a atacar, diguem-ne, les posicions de supeditació del PSC. Jo no vinc aquí en nom del PSC i, per tant, el PSC ja té prou força per defensar-se suficientment, i vinc aquí a parlar en nom del Govern català.

Ara, hi ha un parell de qüestions que sí que també li vull dir, no? Que vostè ironitzi sobre el CEO és patètic, per no dir una altra cosa. Que vostè precisament i vostès ironitzin sobre el CEO, sobre el Centre d'Estudis electorals d'Opinió..., Déu n'hi do, que s'atreveixi a sortir aquí a dir això. Déu n'hi do –Déu n'hi do. Hauria de ser més prudent. I no vull dir res més: hauria de ser més prudent.

En el tema de les inversions, clar, que vostè intenti menystenir, minimitzar l'acord d'inversions que hem fet, és que és incompreensible, senyor Puig. Que hàgim aconseguit per al pressupost del 2008 4.529 milions d'euros, que la setmana passada el Govern català amb el Govern central hagin fet el llistat de..., obra per obra i projecte per projecte, cosa que no s'havia fet mai, i que vostè digui que això no serveix per a res... Però, bé, què vol dir això?

I ha dit tres o quatre qüestions mig veritat –mig veritat–, mig... Arxiu de Salamanca, miri, la diferència és la següent: durant vint-i-tres anys, on Convergència i Unió va ser decisiva en molts governs, no es va aconseguir res –res. En quatre anys ho hem aconseguit tot? Ni molt menys. Hem aconseguit un acord de traspàs i que es comenci a traspassar; i està pendent..., hi ha un incompliment del Govern central –hi ha un incompliment del Govern amb relació a això. Però en quatre anys hem aconseguit el que vostès en vint-i-tres no havien aconseguit –en vint-i-tres no ho havien aconseguit.

L'altre tema, el tema de les fundacions i associacions. Ho diu d'una manera que es presta a males interpretacions. Hi ha un acord de traspàs, evidentment amb una condició, que, pel que fa referència als beneficis fiscals de l'Estat –no els nostres, de l'Estat–, l'Agència Tributària en farà un informe. (*Veus de fons.*) Evidentment –evidentment. No és com vostè ho ha dit aquí. Hem aconseguit el traspàs de la declaració d'utilitat pública de les fundacions i evidentment, en aquells temes que afectin els impostos de l'Estat, l'Estat dirà si hi està d'acord o no hi està d'acord.

La tercera qüestió, el tema del Clínic. Si vol, sí que en parlarem un dia, sí. Dir-li el següent, senyor Puig: a la Comissió de Transferències va votar tothom favorablement. Hi ha hagut algun altre diputat que en algun moment ha qüestionat els números. He explicat els números, des d'aquesta tribuna; no hi han altres números i, per tant, la situació financera de l'Hospital Clínic és una situació financera que el Govern català ha fet..., després de vint-i-tres anys ha aconseguit un traspàs amb una situació econòmica positiva.

Miri, el proper dilluns a Madrid, per segon any, un tema pendent durant vint-i-tres anys. No s'havia aconseguit mai que el Govern central participi econòmicament i financerament amb les institucions culturals importants de Catalunya. Quinze milions d'euros; dilluns se signarà i ho vam signar l'any passat. Reivindicació de sempre, del 83, del 84, del 85, del 86; mai aconseguit. S'ha aconseguit en aquests moments.

Per tant, senyor Puig, ho reitero: sé que vostè no ho fa amb aquesta intenció, però ha semblat això un míting electoral; estic convençut que no és la seva intenció. Hi han aspectes positius importantíssims que s'han aconseguit, tant des del punt de vista d'inversions, com des del punt de vista de transferències, com des del punt de vista de la defensa dels interessos i de les competències de Catalunya davant d'incompliments del Govern central. Qui va dir que l'1 de gener Rodalies seria traspasat va ser el president Zapatero, i ho ha incomplert –i ho ha incomplert. I el Govern català ho hem dit: ho ha incomplert. Què vol dir això? Que continuarem treballant amb

absoluta convicció. Tingui l'absoluta convicció que tant el traspàs de Rodalies de Renfe com la gestió d'un consorci de l'aeroport de Barcelona ho tindrem en la legislatura d'aquest Parlament català. No en tinc cap mena de dubte –cap mena de dubte– i m'agradaria que quan això passés vostè pogués sortir en aquest Parlament i felicitar no el Govern, sinó el Parlament, l'Estatut i la negociació amb el Govern central.

El president

Senyor Puig... (*Pausa.*) Sap que això és una interpellació...

El Sr. Puig i Godes

Sí, per dues contradiccions molt concretes, senyor president.

El president

Sí, sí. No..., trenta segons.

El Sr. Puig i Godes

Moltes gràcies. No, en primer lloc, les inversions. Miri, les inversions –és constatable– són clarament insuficients, no compleixen allò que diu l'Estatut i no han arribat... (*veus de fons*) –he dit «contradiccions», senyor conseller–, i no han arribat ni tan sols al nivell i al tant per cent que es va aconseguir, doncs, l'any 2003.

I, en segon lloc, una clara contradicció també. No he ironitzat sobre el CEO. He opinat clarament, doncs, d'una manera molt seriosa sobre el seu capteniment.

Moltes gràcies.

El president

Doncs, el quinzè punt de l'ordre del dia...

Interpellació

al Govern sobre la direcció i la gestió dels serveis públics de la Generalitat, especialment pel que fa a l'educació (tram. 300-00106/08)

...és la interpellació sobre la direcció i la gestió dels serveis públics de la Generalitat, especialment pel que fa a l'educació. Té la paraula l'honorable senyora Irene Rigau.

La Sra. Rigau i Oliver

Senyor president del Parlament... Senyor conseller, diputats i diputades, la interpellació que ara sostindrem en nom de Convergència i Unió és relativa a la direcció i la gestió dels serveis públics de la Generalitat, i, d'una manera especial, a l'educació. Perquè aquesta setmana passada, i veiem que aquesta continua igual, el Govern torna a tenir problemes, greus problemes en la direcció i la gestió dels serveis públics. El Govern continua tenint problemes, el Govern es posa a prova i suspèn.

Vostè va ser el protagonista principal, certament, conseller Maragall, però va estar acompanyat pels conflictes de la sanitat, de la justícia, de la dependència, del personal de presons, els mossos, i ara ja s'hi han pogut afegir el personal de les residències públiques de benestar social. Un col·lectiu de realitats que posa de manifest el seu fracàs. Allò que havia de ser el nucli, el moll de l'os del tripartit, s'està esmicolant. Es recorden, allò..., de «Les polítiques socials, la nostra prioritat»? Es van començar a esquarterar –ho vam denunciar–, després ja s'han començat a esmicolar i n'hi ha que ja cauen en picat.

Miri, les polítiques socials del tripartit, del segon tripartit, no són ni ben dirigides ni ben gestionades; les vagues que he comentat –i, a més de vagues, podria parlar de decisions dels tribunals– i altres elements que corregeixen o fan modificar les polítiques empreses demostren que aquell «Fets i no paraules» ha esdevingut un caos.

Miri, vostès tenen una mala política en la gestió i la direcció dels serveis públics. I costa d'entendre, perquè tenen un millor finançament, que ve del nostre model, han doblat el finançament i han incrementat en un 40 per cent el personal d'aquests serveis públics. Amb tant de finançament i amb tant de personal, com es poden tenir tants problemes? Costa d'entendre-ho. Des del nostre grup parlamentari fa mesos que els ho anem dient des de les diferents àrees sectorials, però el Centre d'Estudis d'Opinió també ho posa de manifest. «És que» –diu– «anem més bé que abans? No, com a molt, igual. Però qui més diu que pitjor.» Home! Què està passant si tenim més diners...? Tenim més població, però tenim més ingressos, més finançament i més personal. Doncs, que a l'hora d'abordar les complexitats derivades, intrínseques de les polítiques socials, el Govern té un mètode, i l'aplica, i el torna a aplicar, que és el de la divergència interna i les contradiccions. I això els sectors, lògicament, ho pacten i ho viuen, ho palpen. I, a més a més, tots es queixen de falta de diàleg, que aquest és un mal inherent a vostès. Quan vostès governen el diàleg baixa.

Hem tingut, doncs, diferents vagues, diferents concentracions, diferents incidències, però l'exemple més clar, senyor conseller, ha estat la vaga d'ensenyament, on, aquesta manera que tenen d'abordar, vostès, els problemes, a través de la discrepància i la contradicció, s'ha fet palesa. Ho sabíem, ho notàvem, ho llegíem: Esquerra i Iniciativa discrepaven obertament del document que vostè feia públic; però recentment sabem i es fa públic com el mateix Govern, el conseller Puigcercós a vostè li retreu errors i vostè li ha d'exigir lleialtat. Però jo l'entenc, senyor Maragall. Com ho fa per compartir el Govern amb consellers que són de la USTEC? Perquè, és clar, el principal sindicat, el principal grup que lidera el motiu de la vaga és USTEC i hi han alts càrrecs del Govern que són d'USTEC. Vaja, jo al conseller l'entenc, si té companys que són d'USTEC; no em consta que el senyor Huguet se n'hagi donat de baixa. Com podem tenir aquests conflictes i aquestes incongruències?

Ha estat, doncs, una nova setmana crítica. Dèiem: vostè n'ha estat el principal protagonista. Fem una mica

d'història. Fa uns mesos vostè ens va dir que presentaria un projecte de llei al Parlament; més tard va presentar el document de bases a la societat i ens en va lliurar una còpia als grups parlamentaris. S'ha de reconèixer que, de tantes presentacions que ha fet, senyor conseller..., fins i tot a Madrid l'hem anat a presentar, eh?; a Madrid, als consellers de les comunitats autònomes de la resta de l'Estat. Doncs, de tantes presentacions, no ha tingut temps suficient d'escoltar i analitzar les reaccions i les impressions que suscitava el document. Sap que no li dic res que desconegui. Tregui, senyor conseller, això de la gestió indirecta. Ho tregui. Convergència i Unió li ho va dir des del primer dia, quan en vam tenir l'oportunitat: ho tregui, perquè enverina el discurs, desvia els problemes principals i enroca la gent. Vostès ho saben. Convergència i Unió des del primer moment va dir: «Tregui la gestió indirecta, que malmet el discurs.»

El conseller d'Educació ho va voler mantenir. Valent, coratge, d'acord, qualitats que s'han de tenir. Però també s'ha de conèixer el col·lectiu i la cultura del col·lectiu. Al conseller d'Educació li ha faltat pedagogia, que, per ser d'Educació, és greu; que al conseller d'Educació li falti pedagogia és greu. Ara, com hem dit abans, també li ha faltat companyia; l'han deixat molt sol els seus socis.

Ho van presentar, doncs, a l'opinió pública i va recollir moltes lloances, certament, però darrere d'aquestes lloances, que tota persona que vol encapçalar un canvi és lògic que rebi, no van saber captar el malestar dels ensenyants. I vostè, el diumenge següent de la vaga, deia: «És veritat, no hem sabut captar el malestar.» El malestar i el cansament, senyor conseller. Pensi que els ensenyants han viscut en quatre anys quatre consellers d'Educació i tothom ha volgut fer canvis, i s'han obert finestres i finestres, i ningú n'ha tancat. Hi ha realment una pressió sobre els centres, que finalment se'ns ha dit des de moltes bandes: «Poseu-vos d'acord els partits al Parlament i, si us plau, deixeu-nos treballar, deixeu-nos treballar en bones condicions.» Bombardeig d'informes que han culpabilitzat i no s'ha sigut prou hàbil per evitar aquesta culpabilització. Promeses incomplertes, promeses mal aplicades –la de la sisena hora, ara tothom ho diu; no serà que Convergència i Unió no ho hagi dit moltes vegades.

Miri, senyor conseller, estem totalment d'acord que l'educació ha de ser una prioritat de país, però per ser una prioritat de país no cal que sigui notícia cada dia. Hem quedat esgotats de tantes notícies, cada dia, d'educació. El col·lectiu, la comunitat educativa ha quedat aclaparada perquè amb tanta notícia s'ha pogut comprovar que promeses molt emfàtiques s'han incomplert. Per exemple, la primera declaració que vostè va fer, i que jo li vaig celebrar en privat i en públic, la de «la meua obsessió serà millorar la formació dels professors». Teníem l'oportunitat del màster de secundària. Per què no tindrem la formació necessària? Perquè Educació i Universitats no s'han sabut posar d'acord. Els degans per una banda, els vicerectors per una altra; el conseller d'Universitats aquí, el conseller d'Educació allà. Un tema tan cabdal.

Senyor conseller, hi ha moltes coses a canviar, però resulta que s'ha fet molt d'accent en determinades qüestions i no s'ha sigut prou autocrític. Havíem de reconèixer, senyor conseller, que hi han coses..., que sí que s'han canviat moltes lleis al país, però hi han coses que des dels anys vuitanta no s'han pogut canviar i que són clau: la direcció dels centres, la formació inicial i la definició del concert per garantir la gratuïtat.

I hem de ser coresponsables. Perquè ara sembla, senyor Maragall, que vostè cau aquí i diu: «Escolta, això no va bé; tots els informes internacionals ho diuen. No hi ha hagut ningú que tingui el coratge de canviar-ho. Jo ho poso a canviar.» Nosaltres li hem dit: «Li farem costat, a canviar-ho, però recordem i rectifiquem allò que el mateix Partit Socialista i els grups d'esquerres, anomenats d'esquerres, han creat com a pensament doctrinal, que ara se'ls ha tornat com a bumerang.» Escolti, encara ressonen en aquesta sala les paraules de Joan Boada i Assumpta Baig en contra de la direcció enfortida, en contra dels concerts educatius. I ara a vostè no li ha de sorprendre que se li hagi girat en contra la privatització com a gran discurs.

Nosaltres, senyor conseller, estem per una llei catalana d'educació, ho sap. L'Estatut que vam votar ens mana dissenyar un model d'interès públic que garanteixi qualitat a tots els ciutadans. Convergència i Unió està per aquesta Llei d'educació, i hi està perquè és conscient que calen canvis, però que aquests canvis s'han de fer conjuntament, i per això li estenem la mà. Per fer aquesta llei necessitem participació, consens, que sigui ben rebuda i apreciada pels docents, que resolgui mancances existents i que aprofiti i valori tot el que té ja ara el sistema de bo.

Li ho repeteixo, vostè ha rebut moltes lloances, però no ha sabut arribar al cor dels mestres i professors. I no ens equivoquem: si no arribem al cor dels mestres i els professors, no hi haurà cap canvi possible. Qui ha estat el que ha fet i ha consolidat un discurs que permetés que avui dia es digui que la vaga ha estat ideològica? Qui ha fet el dilema públic/privat, privatització? Qui és que ha dibuixat i bastit el fantasma...?, que vostè deia: «No entenc per què hi ha un fantasma de la privatització.» Són tants i tants anys de discurs pervers d'una ideologia que vostès van teixir per desgastar el Govern de CiU i els seus postulats, i van encotillar i manipular les idees, i impossibilitar els canvis...

Ara vostès els volen canviar; benvinguts i benvinguts, i bona col·laboració. Però li vam dir: «Senyor conseller, fem ponència conjunta al Parlament, que el Parlament té els mecanismes...

El president

Senyora diputada...

La Sra. Rigau i Oliver

...per escoltar la societat i fer-ho conjuntament, i evitem, doncs, més crispació i iniciem una nova etapa.»

Gràcies, senyor president.

El president

Té la paraula l'honorable conseller d'Educació.

El conseller d'Educació (Sr. Ernest Maragall i Mira)

Sí, gràcies, senyor president. Il·lustre diputada, i diputats i diputades... A veure, senyora Rigau, hauríem d'aclarir-nos, eh?, sobre el que realment volem, sobre el que realment vol vostè, no? Perquè –i en aquesta intervenció jo crec que s'ha posat molt de manifest– podem, com vostè ha dit, estar d'acord que cal una llei d'educació a Catalunya, inclús que és urgent, i estar d'acord que és també imprescindible que sigui una llei del país, que sigui del màxim consens. Això, aquest ha sigut el plantejament inicial des del departament, ha sigut el plantejament inicial des del Govern, compartit per tots els socis de govern, i és el plantejament que jo havia entès que era també el que vostès, molt especialment com a grup d'oposició, admetien i estaven disposats a ser-hi. Però, clar, quan arriba l'hora de la veritat, aleshores no resisteixen la temptació d'actuar estrictament en sentit contrari a la voluntat manifestada. Llavors els interessa més treure rendes de situació, veure si hi ha una esclatxa per on, en fi, aprofitar i, si pot ser, augmentar, enfrontar i dividir, assenyalar totes i cada una de les qüestions que segons vostès demostrin que el Govern no té coherència, que el Govern no gestiona bé, que el Govern no encerta ni en el diàleg ni, en l'orientació, ni..., en fi... Però aquest és el seu problema, eh? Jo ja vaig dir-ho fa pocs dies: no es pot repicar i estar a la processó, eh?

Miri, sap què passa, senyora Rigau? Que aquest Govern el que sí que fa és actuar, és decidir i assumir la seva responsabilitat per afrontar i endegar els canvis imprescindibles en aquest país; els canvis que, en el cas de l'educació, són més imprescindibles, perquè venien de vint-i-cinc anys d'administració però no de govern de l'educació, eh? Venien de vint-i-cinc anys d'un sistema de doble tolerància que, per una banda, tancava els ulls a l'existència d'una escola concertada que campava lliurement, per entendre'ns, com a mínim, i d'una escola pública que es deixava que s'anés degradant, que s'anés convertint en la germana pobre del sistema.

Això és el que va passar, aquesta és la situació a la qual ens vam enfrontar fa quatre anys, i aquesta situació és la que el Govern anterior va començar a redreçar, i ho va començar a redreçar amb el conseller Bargalló, amb la consellera Marta Cid al davant, després amb el conseller Del Pozo, amb decisions, amb fermesa, amb diàleg i amb capacitat de construir una claríssima orientació de renovació i de reforma, que jo ara, en aquesta etapa, obligat i convençut, he reprès i hi estem donant la forma de Llei d'educació de Catalunya. Però comptem amb un precedent tan important com el Pacte nacional per a l'educació, que és un precedent imprescindible i que és un mèrit absolut del Govern anterior, del Govern catalanista i d'esquerres, que, més enllà de les seves naturals i legítimes..., en fi, posicions respectives, més enllà de les seves trajectòries històriques diferents, més enllà de les seves conviccions en els temes pedagògics i de valoració dels canvis legislatius que hi han hagut en aquest país, va ser capaç d'articular un acord intern i,

sobretot, d'articular-lo amb el conjunt de la comunitat educativa, malgrat els que van intentar impedir-ho.

I ens en vam sortir, eh? I sembla que els sàpiga greu, que ens en sortíssim. Però..., en fi, ara li ho torno a repetir: li sap greu, que ens en sortíssim, amb el Pacte nacional per a l'educació?, li sap greu que ens en sortim, amb la Llei d'educació de Catalunya? Jo espero que rectifiquin la seva actitud en aquest punt en concret. Si volen ser a la llei, treballem plegats per aconseguir-la i perquè sigui efectivament una llei de país.

El que jo li garanteixo és que el Govern emetrà amb absoluta coherència i amb absoluta claredat el seu projecte. El que jo li asseguro és que la capacitat d'arribar a una posició comuna, convençuda i coherent i respectuosa amb el Pacte nacional per a l'educació i amb la necessitat de reforma urgent que tenim en aquest país de l'educació està absolutament garantida per aquest Govern, perquè estem en condicions, amb l'actual composició, d'arribar a aquesta definició clara.

I això és magnífic per a vostès, perquè tindran l'ocasió, efectivament, de treballar en les millors condicions possibles. Jo no dic que m'ho hagin d'agrair, però almenys no..., en fi, ni ho negui ni pretengui que és vostè qui ens salvarà la vida, perquè no és així, és al contrari. Nosaltres estem tirant el carro, estem tirant el carro junts, els socis del Govern, amb posicions legítimes de cadascú, fabricant el consens, fabricant efectivament un projecte articulat i coherent, que respongui a la millor síntesi d'aquest consens, i ho farem així. I ho farem, a més, amb el diàleg imprescindible amb la comunitat educativa. I ho farem, a més, amb absolut respecte a l'actiu, a l'imprescindible actiu que representen els docents d'aquest país. Perquè tots som conscients que aquest és l'actiu imprescindible per enfocar qualsevol procés de reforma.

Hi ha una cosa que és certa, de les que ha dit: efectivament el sistema està o esgotat o, en tot cas, amb un legítim escepticisme respecte de qualsevol canvi que se li ofereixi. Per què? Perquè hi han hagut, els últims quinze, vint anys, una colla de legislacions successives i perquè, efectivament, a més a més, la realitat a la qual ha hagut de fer front el sistema, no sempre amb les degudes condicions, ha sigut d'una complexitat i d'una dificultat òbvies, en part per la descripció que jo li feia al principi de la tasca dels primers vint-i-cinc anys d'autogovern.

Com s'entén, si no, que hàgim hagut d'augmentar un 70 per cent el pressupost dedicat a l'educació els últims quatre anys? O és que això no té res a veure amb l'estat de preocupació o de malestar acumulat del sistema educatiu d'aquest país? O és que això és simplement una evolució natural de les coses? No, és un esforç conscient, és una política decidida per aquest Govern, una política de prioritats explícites, que apunten a l'educació, per compensar, per recuperar-se d'un dèficit espectacular que hi havia en inversió i un dèficit espectacular que hi havia en la qualificació del sistema educatiu.

Les xifres de què disposem, senyora Rigau, en tots els elements que componen l'estructura, l'organització, la dotació, els instruments, els docents, els equipaments

del sistema educatiu, són evidència exactament del contrari del que vostè deia: que hi ha hagut govern en el període anterior; que hi ha govern ara; que estem invertint el triple del que vostès feien, el triple del que vostès feien en educació, en física, eh?, inversió en equipaments i en la capacitat d'oferta del sistema; que estem donant solució a qüestions tan delicades com les de l'acollida de nous ciutadans al nostre sistema educatiu, i que estem en condicions també d'enfocar-ho amb decisió, amb fermesa i amb, diguéssim, l'horitzó temporal que convé a aquest país. No pot esperar, eh?, hi han situacions claríssimament exigents en aquest sentit. Hem de tirar endavant la Llei d'educació, ho farem des del Govern, ho farem amb diàleg amb la comunitat educativa... Després de la vaga de l'altre dia i de la mobilització important que va haver-hi el dia 14, també dient que tan important va ser la vaga com la no-vaga..., que és també una dada a registrar, la capacitat de tants milers de docents de no incorporar-s'hi, la de tants d'incorporar-s'hi i la de tants de no incorporar-s'hi. I per primera vegada potser hi ha hagut una decisió més lliure, més individual en aquest sentit, que jo celebro.

Jo entenc que estem davant d'una oportunitat magnífica, també gràcies a aquesta mobilització i resposta del mateix sistema educatiu, que ens aporta elements de preocupació, elements de legítima exigència i elements de temor, segurament, com hem dit tots, derivats d'una certa incapacitat de relació correcta entre societat i educació i d'un cert procés de responsabilització injusta. Qualsevol responsabilitat que hi hagi en el sistema educatiu és de les administracions educatives, de les anteriors i de l'actual.

El diàleg està absolutament en condicions de produir-se. Acabem de convocar, senyora Rigau, la Comissió de Seguiment del Pacte Nacional per a l'Educació per al dia 3 de març. És a dir que les taules de treball, totes les que hi han d'haver –aquesta i les altres, les bilaterals, les de membres de la comunitat educativa i més enllà de la comunitat educativa–, estan servides. I espero que la taula que els toca a vostès sigui ben atesa i ben corresposta, en funció d'aquesta coherència que vostès mateixos proclamen.

Però abstinuin-se, si us plau, de voler treure profit, petit, mesquí, de l'eventual existència de discrepàncies, que no hi són. Hi ha soroll, però no hi ha diferències de fons. Hi han posicions legítimes respecte de moltes de les qüestions que hi han sobre la taula, perquè per això és el debat, per això és un procés de canvi, diguem-ne, en profunditat, per això cal i és imprescindible que organitzem el debat intern en el si del Govern, que l'organitzem amb la comunitat educativa i que l'organitzem amb el conjunt del país.

I això és el que fem i això és el que farem, amb absoluta seguretat. I espero comptar amb vostès per a aquest objectiu.

Gràcies, senyor...

El president

Senyora Rigau, per fer la rèplica.

La Sra. Rigau i Oliver

Senyor conseller, sincerament, eh?, amb tot el meu respecte, crec que s'ha equivocat en el mètode de resposta que m'ha donat, perquè jo li demanava que analitzéssim avui aquí la vaga, els punts crítics, allò que deu haver fallat en tot el procés, i ens aportés llum per poder garantir avançar en el consens necessari que requereix una llei.

No em digui, senyor conseller, a mi que no es pot repicar i anar a la processó. Això ho digui al senyor Puigcercós quan interpel·la al Consell Executiu, o als diputats d'Iniciativa que fan articles, o als col·laboradors d'altres partits que escriuen. Però no m'ho digui a mi, perquè Convergència i Unió ha tingut una actitud absolutament seriosa i lleial en les converses que ha tingut vostè amb tots els grups, i som l'únic grup... Perquè, miri, el senyor Ridaó va sortir ràpidament a dir: «Ha faltat pedagogia!» Jo li ho he dit avui, no li ho he dit durant el procés de vaga ni l'endemà, perquè la nostra posició està clara: volem millorar el sistema. I quan vostè ens ha donat informació, ens ha donat les bases, i li hem dit: «Podem tenir més informació per continuar aprofundint en aquesta línia?» I vostè ha dit: «No.» Doncs bé, hem tingut el que hem tingut, ho han tingut tots els grups, però la nostra disposició ha sigut molt més respectuosa que la dels seus socis, i vostè em diu «repicar i la processó». Durant la vaga, que és quan s'estan escalfant els motors, Convergència i Unió ha tingut seny i ha tingut una actitud absolutament propositiva i positiva en aquest sentit.

Vostè em diu: «vint-i-cinc anys d'administració, no de govern». Miri, com que no s'ho creu ningú, no m'hi apunto, eh? Perquè, és clar, si vostè conegués el sistema educatiu que vam heretar del Ministeri d'Educació i el que li vam traspassar al tripartit –el mapa universitari d'escoles, de centres, de xarxes, aplicació de la LOGSE, etcètera–..., no m'hi entretindré.

Però sí que m'agradaria utilitzar el temps, encara que me'l manllevi d'altres conceptes, per a una cosa. Senyor conseller, vostè i jo un dia ens vam aclarir, amb una certa privacitat, però no em fa res fer-la pública: va quedar clar que Convergència i Unió no va intentar impedir la signatura del pacte; que aquella trucada cèlebre que corre la llegenda que vostès han creat no era altra cosa que l'amenaça d'un sector important del pacte de no firmar-lo si el grup d'Entesa no retirava les esmenes que havia fet a la LOE al Senat que intentaven que saltessin pels aires les esmenes que CiU havia entrat al Projecte de la LOE. I és veritat, vam pactar lleialment la LOE, i llavors al Senat el grup d'Entesa ho va intentar tirar per terra, i en aquell moment algú els va dir..., els va trucar: «Alerta, si això va endavant no hi ha pacte.» Però no ens ho posi a Convergència i Unió, i que quedi clar ja per una sola vegada.

Em sembla molt bé que convoqui el 3 de març el pacte, però, és clar, el pacte no s'ha complert, senyor conseller; l'incompliment del pacte pot ser un problema a l'hora ara d'abordar el tema de la llei. Vostè sap que el 2006 hi ha la meitat de mesures per complir; el 2007 més. No totes les forces, ni polítiques ni sindicals, estan en el pacte. Per tant, ara vostè pren una direcció que ex-

clou el principal partit del Parlament i un dels principals sindicats. Vostè fa aquesta opció, jo la hi respecto.

Amb tot –amb tot–, senyor conseller, sàpiga que el pacte nacional pateix de gran incompliment. Per exemple, no s'ha fet l'homologació anunciada del professorat de la privada cap a la pública, a les condicions de la pública; en canvi, hem sembrat el fantasma que anàvem a privatitzar la pública. Hem anat en direcció contrària.

Nosaltres li hem dit: «Des de CiU volem parlar de llei d'educació», perquè ho tenim clar, perquè volem desenvolupar l'Estatut, perquè en les esmenes d'educació a l'Estatut hi vam posar molta il·lusió i molta energia; ara, senyor conseller, també volem, lògicament, saber les regles del joc. Sabíem que vostè havia volgut obrir un debat, però, és clar, era un debat enverinat, i ara ho veiem, era una estratègia. Em sembla que tinc tot el dret a comentar-li l'estratègia. Normalment es posen unes bases a debat i d'aquell debat en surt el text de la llei, però aquí era al revés, hi havia una llei escrita de la qual es va voler fer un resum i es va posar a debat. Vostè mateix ho va dir en el Consell Escolar de Catalunya, va dir: «És el destil·lat del document de la llei.» En algun mitjà de comunicació, llavors afirmava: «No hi ha llei escrita.» Aquests neguits, aquestes contradiccions són les que han generat aquestes temences.

Però passem full, senyor conseller, passem full. I nosaltres ja li podem dir: li donarem suport si vol incrementar l'autonomia dels centres i enfortir-la ja; si vol aprimar les instruccions d'inici de curs, i ja, sense esperar la llei, donar més competències als directors, perquè gràcies a l'esmena que vam introduir a la LOE vostè pot transferir als directors competències que té ara el departament, i això l'enfortiria. Si vol, conseller...

El president

Senyora Rigau...

La Sra. Rigau i Oliver

...li farem –sí, vaig acabant, president– costat en tot allò que ja es pot fer i que no cal esperar la llei. Perquè, miri, si moltes de les mesures d'aquest document són bones –i moltes li ho hem dit; algunes ja les hi hem criticat, i ja li ho vam dir–..., si eren bones per ser proposades, també són bones per ser implementades, i moltes, en decret o en ordre, es pot fer.

Per tant, no esperem a millorar a tenir la llei; tot allò que puguem fer ja, nosaltres farem suport al Govern perquè ho faci per la via reglamentària sense esperar el debat de la llei, i participar d'una manera activa, com li hem reclamat i li oferim, per tal de dissenyar el model d'interès públic a què l'Estatut obliga al Govern de Catalunya per garantir la millor qualitat de l'educació i posar-la en els paràmetres europeus i mundials que pertoca a l'educació del nostre país.

El president

Senyora Rigau...

La Sra. Rigau i Oliver

Gràcies, senyor president.

El president

Té la paraula l'honorable conseller.

El conseller d'Educació

Gràcies, president. Senyora Rigau, entestar-nos a repetir la petita història de com va anar la signatura del pacte i qui va fer cada cosa i per què, em sembla que no té massa autoritat.

Jo no ho he dit avui, el que vostè ha entès; és a dir, s'ha donat per alludida més enllà, inclús, de la meua estricta intervenció. Però, en fi, és més aviat el seu problema, no? Jo comprenc que aquella signatura del pacte no els fes feliços perquè evidenciava la capacitat d'articular una operació de gran abast en aquest país que vostès no havien sigut capaços d'aconseguir en els vint-i-cinc anys anteriors. I és això a què em referia quan deia que hi havia hagut administració però no autèntic govern.

Miri, Déu nos en guard que haguéssim presentat les bases i no haguéssim tingut una feina feta de concreció articulada inicial. Déu nos en guard que ens haguéssim lliurat a un pur document de reflexió lliure sense haver-ne verificat els topants jurídics, polítics, institucionals i competencials. I això és el que hem fet, naturalment. I, per tant, és per això que ara estem en bones condicions per processar tot el material que aquesta fase de debat riquíssima ha produït; a més del soroll, que també ja és una participació en el debat, en si mateix, tot el que hi ha hagut al voltant de la mobilització convocada pels sindicats.

Comissions Obreres estava a la vaga, demanava retirar el document, però em feia arribar a mi un document perfectament interessant que permet ser debatut i que moltes de les seves reflexions seran presents i incorporades en l'articulat definitiu, espero.

I aquest és un exemple, però hi ha les aportacions de les associacions empresarials, de les associacions de pares i mares, de docents individualment considerats, de grups de col·lectius d'inspecció, de col·lectius de direcció..., en fi, de tota mena d'actors reals, de protagonistes d'aquest procés de diàleg. La gràcia està a saber articular aquest debat ampli, obert i honest sobre conceptes i estratègies i orientacions amb el treball necessari i imprescindible, intern, de govern, i després de Parlament, per aplegar, efectivament, el màxim consens polític al voltant d'aquesta llei.

I és el que estem fent. I sé i estic convençut que tinc l'ample recolzament de la societat d'aquest país, inclosa la majoria de la comunitat educativa, en tots els seus components. N'estic convençut perquè ho comprovo dia a dia. I això ni elimina ni nega que hi hagin temors, que hi hagin discrepàncies, que hi hagin qüestions concretes sobre les quals caldrà aprofundir. A la qüestió de la gestió indirecta haurem de donar-hi voltes, precisar, modificar o delimitar exactament de què estem parlant i de què no estem parlant, per donar la garantia absoluta, com volem donar, que el sistema públic d'aquest país

seguirà sent l'actual, que les 2.880 escoles d'infantil, primària i secundària d'aquest país seguiran sent exactament les mateixes i que totes les noves que es facin també, i que, en tot cas, val la pena discutir si hi ha o no hi ha terreny per donar pas a determinades iniciatives pedagògiques degudament encaixades en el sistema de titularitat pública, sense cap mena de dubte.

I aquest és el debat concret a què podem fer front, però que no és ni el central ni l'essencial. El central és definir un servei públic potent com el va definir el Pacte nacional per a l'educació, però convertit en llei, i per tant que sigui capaç d'integrar degudament un servei públic potentíssim de titularitat pública indiscutible, que és el que té l'encàrrec d'assolir el màxim nivell de qualitat, la màxima equitat i la màxima excel·lència, i això fer-ho compatible amb l'existència d'un grup important de centres privats de gestió concertada, que han d'estar coresponsablement integrats en aquest servei públic.

I això és el que va dir el pacte, això és el que dirà la llei i això és el que farem per al bé d'aquest país. I ho farem d'acord amb els docents, d'acord amb la immensa majoria de la professió, que sap d'una manera creixent i diàriament més intensa que el que estem fent va a favor seu i que el que fa és apoderar-los, que fa, per la via de l'autonomia, per la via de la direcció, per la via de l'avaluació, fer possible els mecanismes de reconeixement de capacitats, de mèrits, d'implícacions, de recerca, d'innovació pedagògica.

Aquest és el camí en què estem i aquest és el camí que, efectivament, jo espero que seguirem recorrent plegats, senyora Rigau. Li ho repeteixo: el Govern formularà el seu projecte, i ho farà intel·ligentment, potentment i aviat, i a partir d'aquí estarem en condicions de seguir el diàleg i el treball conjunt amb totes les forces polítiques, amb tota la comunitat educativa i amb tota la societat. I ho farem per al bé d'aquest país, eh?

Gràcies.

El president

Passem, tal com hem acordat abans, al punt 17 de l'ordre del dia.

Moció

subsegüent a la interpellació al Govern sobre les polítiques d'escolarització dels alumnes procedents de països estrangers (tram. 302-00082/08)

És la Moció sobre les polítiques d'escolarització dels alumnes procedents de països estrangers. La pot va presentar, en nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, la il·lustre senyora Meritxell Ruiz.

La Sra. Ruiz i Isern

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, si bé és cert que el debat sobre el sistema educatiu està d'actualitat, tenim una de les problemàtiques que acabem d'interpel·lar ara, també hem vist les problemàtiques..., vivim, patim, les problemàtiques que viuen

els centres, els negatius informes que ens situen a la cua d'Europa en molts aspectes del sistema educatiu, la vaga, les discrepàncies d'algunes de les propostes, la preocupació dels mestres...

La interpellació que vam fer en el darrer Ple feia referència a un altre aspecte, que és l'arribada d'alumnes procedents de països estrangers a les nostres aules. La resposta no va ser gaire clarificadora i el que pretenem amb aquesta moció és donar una resposta òptima, clara i decidida, sobretot, que estructurí el sistema educatiu per tal que els estrangers que s'incorporin al nostre sistema educatiu ho facin amb el major èxit possible.

Vam veure a les notícies fa pocs dies, als diaris, que arribarien deu mil immigrants nous durant aquest curs, i veiem que hi ha una manca de planificació en el departament: falten professors, falten professors en molts col·legis dels nostres municipis, es cobreixen places amb gent poc preparada, hi ha molts centres sense la sisena hora. I ens preguntem com podem fer front a aquest nou nombre d'immigrants que arribaran si no tenim solucionat el problema actual.

En l'exposició de motius ja especifiquem aquesta situació. En el primer trimestre, van sortir les dades del mateix departament fa pocs dies, s'han incorporat 2.483 nous alumnes, només el primer trimestre; fent la resta, encara ens queden uns 6.600 alumnes més per arribar –la Delegació del Govern va ser qui va fer aquest anunci– i això afecta el bon funcionament de les aules, ens agradi o no dir-ho així, si no hi ha els suficients recursos, els reforços i els serveis necessaris.

La resposta que ens va donar el conseller fa quinze dies destil·la la manca de planificació en l'arribada d'aquest nou nombre d'alumnes. Una de les propostes que va fer la conselleria va ser: «D'acord, dotarem o crearem centres específics d'acollida», primer era a tres municipis, després només a dos, a Reus i a Vic, i això ha generat gran caos i desconcert. Ho hem vist als diaris, no ens ho inventem Convergència i Unió.

Dins del mateix Govern, Esquerra ho ha considerat una proposta segregadora i Iniciativa ha dit que era errònia. Entre les conselleries, sorprenentment, no hi havia coordinació –Benestar no sabia aquesta proposta. Els municipis, i ho conec prou bé perquè jo provinc d'un d'ells, doncs, no se'ls havia consultat, i acaben fent mocions en un sentit o en un altre. I, sobretot, s'ha creat desconcert dins del sistema educatiu, que és el pitjor que podem fer des del Parlament: crear desconcert en el sistema educatiu. I veiem els directors manifestant-se als diaris, fent manifestos a favor o en contra de la proposta.

I des de Convergència i Unió veiem que aquesta no és la millor manera de plantejar la integració d'aquests nous alumnes que han d'arribar al sistema. Hem de donar un missatge de seguretat, hem de donar un missatge de confiança, hem de liderar. I per això hem presentat aquesta moció.

Com s'estructura la moció? Doncs, en el primer punt el que diem és que el Consell Superior d'Avaluació faci un informe sobre el model actual d'acollida i vegi quins alumnes podrien rebre programes específics. Cal

remarcar aquí, i en això hi volem fer molta incidència, que parlem de programes específics, en cap cas d'aules d'acollida fora del centre. Per nosaltres això seria trencar el model d'integració que tant ha funcionat a Catalunya; ha sigut un model exitós, el model d'immersió lingüística, i no estem d'acord que es facin centres fora de les aules.

El punt dos, un punt important: dotar d'aules d'acollida els centres concertats. Fa temps que ho diem; ara sembla que ho diguin vostès, però cal fer un pas més, que és facilitar els recursos a aquelles escoles, dintre del servei d'interès públic, per tant, tant les públiques com les concertades, que necessiten els instruments per rebre i per atendre aquests nous nens, independentment de la titularitat del centre.

El punt tres, un punt important: redefinir la ràtio dels grups d'aula per millorar la integració.

En el punt quatre, que en aquells municipis que tinguin més percentatge d'immigrants es pugui facilitar la creació de centres tant públics com concertats. Això ja ho vam presentar en una de les propostes sobre qualitat educativa que va fer el nostre grup.

El punt cinquè. Som conscients que les polítiques d'integració mai poden tenir èxit si el Departament d'Educació i el d'Acció Social van per dos camins diferents; per tant, hem de coordinar els plans d'entorn, el Pla de desenvolupament comunitari, les escoles d'adults, etcètera.

I acabo, senyor president. I el punt sis fa referència als adolescents que arriben al nostre sistema i que si no els tractem adequadament sortiran, molt probablement, d'aquest sistema. I ens cal assegurar l'oferta de serveis d'orientació escolar i vocacional per tal d'afavorir la inserció professional d'aquests adolescents que han arribat al nostre país.

Per tant, senyores i senyors, espero que hi pugui haver realment consens en aquest punt, perquè ens hi juguem molt en el sistema educatiu amb aquesta arribada de nous immigrants.

Gràcies, senyor president; gràcies, senyores i senyors diputats.

El president

Han presentat esmenes el Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, en primer lloc. I té la paraula per defensar-la l'illustre senyor Rafael López.

El Sr. López i Rueda

Gràcies, senyor president. Pujo per defensar les esmenes que ha presentat el Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya –senyor conseller, bon dia. Senyora Meritxell, la veritat... (*veus de fons*) –senyora Meritxell Ruiz–, senyora Ruiz... –aquesta companyonia que tenim de vegades entre els diputats, que no ens sabem els cognoms...–, però vaja, senyora Ruiz, quan el senyor conseller ens va presentar les seves..., no sabem si aules, si centres per a immigrants, la veritat és que es va embolicar. I jo ja sé, i perdoni que li digui així, senyor conseller, que a vostè li va la marxa, només cal veure, doncs,

totes les manifestacions que hi ha hagut durant el 14 de febrer. I no només li va la marxa, sinó que després hem de sentir algunes coses al Parlament ben curioses, no?, com allò que està desenvolupant les bases per a la nova llei d'educació amb diàleg amb tothom. Ningú ho diria. Ningú ho diria, i només cal veure, per exemple, l'anterior Consell de Govern, on van sortir les diferències, les petites diferències que va tenir vostè amb el senyor Puigercós, precisament pel tema que parlem avui, per les aules segregades –diguem-ne i parlem clar–, aules segregades per a immigrants, aules o centres.

El que passa, senyora Ruiz, que jo li deia: jo crec que vostès van fer una interpellació sobre aquestes aules i quan es concreta a la moció no parlen d'aquestes aules. Ens parlen d'aules d'acollida, que em sembla perfecte, i nosaltres estem d'acord que les aules d'acollida es posin no només als centres públics, sinó també als centres concertats. I s'ha de fer un èmfasi que també es posin als centres concertats per recolzar, perquè si creiem que els centres concertats formen part d'aquesta iniciativa social que ha de desenvolupar, i d'aquest interès públic, per descomptat que hi ha d'haver aules d'acollida. Però pensi, senyora Ruiz, que el debat, per tant, ja està molt superat. No parlem només d'aules d'acollida, sinó que parlem de la proposta que hi ha al carrer i que tenen els professors, que tenen els municipis i que tenen, també, a la conselleria d'Acció Social i Ciutadania per parlar de les polítiques d'immigració.

Per tant, parlem d'una proposta que s'ha fet des de la desconfiança amb el sector, senyor conseller, se li ha de dir així, i des de la descoordinació dintre del mateix Govern. Jo celebro que dintre de poc vostè segurament tindrà el consens, i no només la descoordinació dintre del mateix Govern, sinó també el mutisme absolut en aquest Parlament, que mai ens ha explicat aquestes propostes que vostè parla.

I si anem al Pla d'immigració 2005-2008, que ens deien –perquè sempre ens diuen que totes les polítiques importants són polítiques interdepartamentals–, no trobem ni una sola línia sobre això. Per tant, senyora Ruiz, nosaltres esperàvem que vostès parlessin d'impulsar aquestes aules, aquestes aules o aquests centres. I li ho dic perquè li ho va dir l'altre dia el conseller, però jo li ho dic també, els municipis, els grups municipals li ho demanen. Jo tinc aquí la moció que va presentar el Grup de Convergència i Unió a l'Ajuntament d'Hospitalet, que ens deia: «De forma urgent, la creació d'espais específics per acollir els nens immigrants que acaben d'arribar, per tal de facilitar el difícil pas que suposa el canvi de país, canvis d'amics...», etcètera. Jo no sé si això suposa que Convergència i Unió, almenys a nivell municipal, recolza les tesis del senyor conseller, però com a mínim les volíem veure reflectides en aquesta moció.

Nosaltres li hem presentat tres esmenes que resumeixen dues grans filosofies. Primer, la gran pregunta que se'ns fa i que el senyor conseller ens deia en la interpellació d'abans, i que una mica està també en el si dels partits d'esquerra, aquesta desconfiança cap a la concertada, allò que les escoles concertades anaven pel seu aire. I per això, per aquesta raó no li votarem –li ho dic ja

tot– el punt número 2, perquè no estem a favor de les comissions d'escolarització, que suposen una desconfiança cap a les famílies i una desconfiança cap a l'escola concertada. I li diem, quin és el principal problema perquè l'alumnat no vagi a la concertada? La mala fe de l'escola concertada? No. Primer, la zonificació, el problema de la zonificació. Tots sabem on estan situades les escoles concertades: en aquells espais on hi havia sòl quan es van crear, que no eren precisament els centres de la ciutat; és a dir, als afores de la ciutat.

Per tant, el que diem és –una primera esmena–, escoltin, afavorim la creació d'escoles concertades en aquelles zones socialment desfavorides, i també en aquelles zones amb un alt índex d'immigració. Això primer, i em sembla important.

I segon, quin és l'altre problema per exercir el dret a escollir que tenen les famílies, totes les famílies, però també les famílies d'immigrants? Doncs, bàsicament que no tenen la informació. Si vostè agafa, per exemple, els processos de preinscripció que tenen a la ciutat de Barcelona, els explicarà amb tot luxe de detalls tots els equipaments i totes les possibilitats que tenen les escoles públiques, però, ai las!, quan arribem a les escoles concertades, hi trobem simplement una referència minsa. Per tant, el que hem de fer també és aprofundir, i em semblava important aprofundir dintre d'aquest aspecte perquè les famílies immigrants també tinguin el dret a escollir l'escola. I, per tant, fugir d'aquesta política de desconfiança cap a les famílies i cap a les escoles que porten els partits de l'esquerra del nostre país.

Però després, també, considerant un altre punt de vista que em sembla important, la coordinació... –acabo, senyor president–, la coordinació de les polítiques. Si volem una interdepartamentalitat de les polítiques d'immigració, hem d'incloure, també, aquestes polítiques en els plans d'immigració del Govern, i per això li presentàvem...

No sé si ens donarà temps de posicionar-nos, però si prospera la moció, la proposta de transacció, nosaltres votarem a favor, pels arguments que li he donat, del primer punt i del quart punt, i votarem en contra, senyora Ruiz, del segon i del tercer.

Gràcies, senyora Ruiz, senyores diputades, senyors diputats, senyor conseller, senyor president.

El president

La il·lustre senyora Flora Vilalta pot presentar les esmenes dels grups parlamentaris Socialistes - Ciutadans pel Canvi, Esquerra Republicana, Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa.

La Sra. Vilalta Sospedra

Gràcies, president. Honorable conseller, senyores diputades, senyors diputats, és veritat que els tres partits que donem suport al Govern havíem presentat unes esmenes a la moció que havia presentat el Grup de Convergència i Unió, que al nostre entendre millorava i evidenciava també tots els programes que ja s'estaven desplegant en aquest sentit, de l'escolarització de les persones novvingudes. Però també és veritat, i no és menys cert, que

finalment s'ha pogut arribar a una esmena transaccionada entre els partits que donen suport al Govern i el Grup de Convergència i Unió.

Una esmena que ha estat possible per dos factors importants: un la voluntat de consens que hi ha hagut en tots aquests temes, i un altre, perquè podem evidenciar-ho en aquesta cambra sovint, que l'educació forma part de l'agenda de tots i cada un dels partits representats, i que l'educació és un tema de país, com sovint ens recorda el mateix conseller. Per tant, ens agradaria molt que a aquesta transacció que s'ha arribat, i que ja ha estat presentada, doncs també el Grup del Partit Popular s'hi afegís, i també, doncs, evidentment, el Grup Mixt.

Evidenciem que l'alumnat nouvingut és veritat que cada vegada, doncs, arriba més al nostre país, fruit moltes vegades, doncs, d'aquest reagrupament familiar. També és veritat que evidenciem que arriba en diferents moments, no tothom arriba al començament de curs, i que, per tant, això també suposa uns certs problemes a l'hora d'organitzar, doncs, els cursos en les escoles. Evidenciem que no tothom arriba amb les mateixes condicions, des de persones, joves, nens, nenes que ja havien estat escolaritzats en els seus països d'origen, fins i tot a nens, nenes i joves que mai havien trepitjat una aula. No tothom aprèn de la mateixa manera –això ho saben bé els senyors i les senyores diputats–, i no tothom es distribueix en el nostre territori, en el nostre país, de la mateixa manera. Això ens fa pensar que, realment, davant de totes aquestes necessitats que configuren, doncs, un panorama molt diferent a cada lloc, ens cal explorar nous programes específics que complementin els ja existents, com nosaltres diem en la nostra exposició de motius.

Els plans estàndard no són bons, ni tots els territoris són iguals, ni tot l'alumnat és igual, i això ens porta a pensar que cal incorporar el sentit de l'especificitat. Segurament, Reus i Vic en podran ser uns bons exemples.

Per tant, la nostra moció de transacció va en el sentit que primer instem el Govern de la Generalitat a garantir els recursos i les condicions necessàries perquè tots aquells centres que estan dintre d'aquest pacte del sistema educatiu i que tenen aquesta voluntat de servei educatiu, doncs, es continuïn dotant de totes aquelles eines que necessitem, aules d'acollida, plans educatius d'entorn, programes específics.

El segon punt posa l'accent a vetllar conjuntament amb els ajuntament perquè es compleixi la legalitat del procés d'admissió d'alumnat. Complint-se la legalitat aquesta garantim una correcta i completa informació a les famílies, i alhora, garantim, també, que la distribució d'aquest alumnat nouvingut es realitzi d'una manera equilibrada.

El tercer punt posa l'èmfasi a continuar desenvolupant, i això vol dir dotar de recursos humans i de recursos econòmics tots aquells plans que s'han engegat, com és el pla LIC, com és la coordinació entre aules d'acollida, com és també els plans educatius d'entorn, els nous programes específics, els plans de desenvolupament comunitari, les escoles d'adults, perquè creiem que les mateixes oportunitats les ha de poder tenir tothom i, per tant, aquests plans garanteixen, doncs, la igualtat d'oportunitats i la plena integració en el nostre sistema educatiu.

I ja, finalment, fem un quart punt, en el qual, doncs, també posem i evidenciem que l'alumnat adolescent, l'alumnat adolescent nouvingut, també ha de ser motiu de la nostra preocupació. Per tant, ens cal tenir en compte que aquest alumnat l'hem de tutelar i l'hem d'orientar perquè la seva inserció en el món laboral es faci amb les màximes garanties, i aquí hem de posar èmfasi en els futurs programes de qualificació professional inicial, com també en aquells programes que ja s'estan desenvolupant de les aules obertes, dels projectes singulars. Perquè la futura inserció en el món laboral és important que es faci, però no podem oblidar que des de les diferents institucions, inclosos els municipis, els ajuntaments, hem de fer aquesta tutela i aquest seguiment d'aquests joves que arriben i que ja han superat l'edat escolar obligatòria.

Per tant, ens agradaria que finalment, doncs, aquesta esmena pogués ser votada per tothom, i posar, doncs, evidentment, en èmfasi que aquest Parlament es preocupa, doncs, per l'educació, i es preocupa, també, per les necessitats d'aquests nous alumnes nouvinguts.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

El senyor Josep Maria Freixanet, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula.

El Sr. Freixanet i Mayans

Gràcies, senyor president. Bé, en tot cas, jo faré referència, bàsicament, a aquesta esmena transaccional, que segurament comptarà majoritàriament amb el suport d'aquesta cambra, la qual cosa em satisfà gratament. En tot cas, el que podem dir és que la moció que aprovarem avui aquí d'alguna manera vàlida, en primer lloc, el Pla per a la llengua i la cohesió social, d'acord amb el principi d'escola inclusiva i oberta a l'entorn. Evita la segregació i aposta, també, per la investigació psicopedagògica per preparar nous programes específics. I alhora, també, dona una paper rellevant als ajuntaments, i també la necessitat que l'acollida es continuï abordant des del compromís i la implicació dels diferents departaments de la Generalitat de Catalunya.

Reconeix, per altra part, el treball fet i que fan els mestres i professors, i en especial els del pla LIC, i el meu grup, en aquest sentit, vol fer aquest reconeixement, que tot i ser conscients que hi ha coses a modificar i a millorar, però considero, i considerem irresponsable presentar únicament els mestres com els responsables de tots els mals. És a dir, amb el professorat, amb els docents, amb els mestres, les mestres, en situació de malestar, la professionalitat i la vocació té un límit. No és la manera per fer front als reptes que l'educació té damunt de la taula.

I, finalment, penso que aquesta moció que aprovarem avala el Pacte nacional per l'educació, signat i acordat políticament i social per una àmplia majoria, especialment pel que fa al servei públic educatiu i a l'escolarització i matriculació equilibrada de l'alumnat. Qui vol jugar un partit ho ha de fer en les mateixes condi-

ons, amb les mateixes regles de joc, amb drets i deures per a tothom. El pacte nacional constitueix un exemple magnífic de com dur a la pràctica l'estratègia d'acord nacional, de gran pacte. El pacte va posar d'acord els partits, els sindicats, les patronals de l'escola privada, les AMPA, en definitiva, el conjunt de la comunitat educativa, i sobretot aquest acord aporta consens, i sobre aquest consens, sobre aquest acord, hem d'edificar i construir el futur del nostre sistema educatiu.

El pacte és la centralitat. Només quan es pensa i s'actua honestament amb convicció en l'interès nacional és quan se supera la immediatesa i la mirada curta sobre les coses. L'interès nacional exigeix actituds, objectius i pràctiques nacionals que tinguin una mirada llarga, una utilitat perdurable. I és aquí on sempre ens trobaran, on sempre ens trobareu, vostès i el poble de Catalunya i el col·lectiu d'ensenyants i la comunitat educativa, per a la millora de l'educació.

Per tant, em congratulo, el nostre grup parlamentari es congratula de l'acord que prendrem avui, i espero, doncs, que sempre l'educació es pugui tractar amb aquest consens, perquè el país s'hi juga molt.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

La senyora Laia Ortiz, del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, té la paraula.

La Sra. Ortiz Castellvi

Gràcies, president. Honorable conseller, senyores diputades, senyors diputats, des del nostre grup celebrem que avui hi hagi pogut haver un acord, un acord parcial, però un acord sobre una qüestió cabdal com és l'educació i com és l'acollida de l'alumnat nouvingut a les nostres escoles. És un acord parcial perquè està clar que hi ha punts de vista irreconciliables amb el Partit Popular i des de l'esquerra és impossible compartir el seu model educatiu. Però creiem que és important l'acord a què hem arribat avui, perquè no podem utilitzar aquesta qüestió per fer politiqueria, per buscar tensió o buscar confrontació. Per això pensem que és important que hàgim arribat a aquest acord sobre com volem continuar afrontant el repte de l'arribada d'alumnes amb necessitats educatives específiques.

Les esmenes presentades pels grups que donem suport al Govern i que s'han incorporat a aquesta transacció volien deixar palès que el model d'acollida ha de ser el que es va endegar precisament l'abril del 2004 i es va actualitzar precisament el novembre del 2007. Aquest ha de ser el nostre full de ruta: el pla LICS, el Pla per a la llengua, la interculturalitat i la cohesió social. És aquest pla el que inclou aquells instruments per tal que les nostres escoles siguin veritables espais d'inclusió social i d'aprenentatge intercultural. Aquests instruments han demostrat els seus èxits: les aules d'acollida, els centres acollidors, els plans educatius d'entorn, els plans específics... Aquests són els que han d'anar en la línia d'aconseguir els objectius marcats pel mateix pla.

Quins són, aquests objectius? Fomentar l'educació intercultural, basada en la igualtat, la solidaritat i el respecte a la diversitat de cultures, en el marc de diàleg de convivència i de bona ciutadania. Un altre exemple d'objectiu: promoure la igualtat d'oportunitats per tal d'evitar qualsevol tipus de marginació, exclusió o segregació de l'alumnat.

A més a més, els principis d'aquest pla d'actuació aprovats pel Govern d'esquerres van també en la línia d'algunes de les propostes que feia Convergència i Unió però que també amplia aquest pla. Quins són, aquests criteris? El seguiment i la millora constant de les actuacions; la coordinació i cooperació entre les diferents institucions per aconseguir una actuació eficaç i eficient; la descentralització i coordinació amb els ajuntaments, i la participació i coresponsabilització amb tota la comunitat educativa.

Per tant, creiem que no es podia fer una moció al marge de les actuacions que ja s'estan duent a terme; accions que van en la línia, precisament, de continuar millorant les condicions i recursos dels centres que presten el servei públic educatiu per millorar l'atenció de l'alumnat nouvingut. Però, malgrat que és evident que cal generalitzar les aules d'acollida –hi estem d'acord– com a instruments d'integració dins dels centres, aquests recursos públics han d'anar destinats a aquells centres que efectivament es coresponsabilitzen de manera equilibrada de l'acollida d'alumnat amb necessitats educatives específiques. Aquest és el camí a seguir: exigència de coresponsabilitat i de les seves obligacions a garantir-ne l'accés, l'atenció, la gratuïtat, per tal que el nostre servei públic d'educació no generi exclusió ni segregació social. No és una qüestió de desconfiança amb algunes escoles; és una qüestió de realitats. Aquest és un dels elements clau de la implementació, també del Pacte nacional per a l'educació.

Sí que estem d'acord que cal continuar-nos dotant d'instruments diversos i flexibles; flexibles perquè es constata que l'alumnat de nacionalitat estrangera s'incorpora al nostre sistema educatiu en edats i amb bagatge escolar molt divers. Una diversitat de circumstàncies que obliga a elaborar estratègies educatives que tinguin en compte qüestions com l'edat d'incorporació al nostre sistema educatiu, la llengua d'origen, el coneixement o no d'una de les dues llengües oficials, etcètera. Unes estratègies que tenen un doble objectiu: l'acollida i la integració.

Per tant, després de tres anys de treballar en aquest sentit, ens agrada que una part de l'oposició reconegui la feina feta, i estem satisfets que el nostre grup puguem acordar consensuadament la necessitat de continuar avançant en la dotació de més recursos, enfortir la coordinació amb els ajuntaments, garantir el compliment de la legalitat en els processos d'admissió de l'alumnat i, evidentment, continuar amb el pla LIC.

Per tant, i per últim, el nostre grup sempre hem defensat i continuarem defensant el sistema educatiu on l'escola pública sigui l'eix vertebrador del sistema, on no tinguin lloc ni cabuda els privilegis sostinguts amb fons públics. I per això defensem qualsevol mesura que avanci en la inclusió social i reducció de desigualtats i la coresponsabilitat de tots i cadascun dels centres. I

pensem que avui hem avançat per donar un pas endavant en aquest sentit.

Moltes gràcies.

El president

El senyor Antonio Robles, del Grup Mixt, té la paraula.

El Sr. Robles Almeida

Gracias, señor presidente. Honorable *conseller*, ilustres diputadas y diputados, bueno, parece ser que va a terminar bien lo que empezó con la interpelación bastante mal. La señora diputada Irene Rigau contempló el plan piloto del señor *conseller* como segregacionista. Esa es la manía que se tiene cada vez que se presenta algo; se debe razonar, decir por qué, pero no insultar. El concepto de «segregar» es, en sí mismo, descalificativo.

El grupo de Ciudadanos tampoco está de acuerdo con el plan piloto que el *conseller* nos presentó, porque consideramos que estos alumnos que viene de nuevo son los que más dificultades tienen para insertarse y para integrarse en la vida social, y si encima son de muchos países distintos con lenguas muy distintas, que no se entienden entre ellos, ni entre ellos con el profesor, es más lógico que estén en los centros normales, donde hay aulas de acogida —que para eso están, entre otras cosas—, y así en los pasillos, en los patios, en las propias aulas comunes, aprenderán pronto los idiomas y aprenderán más pronto, culturalmente, a interrelacionarse con los demás.

Por lo tanto, en este sentido, no es que el plan del *conseller* esté mal o bien, es que puede haber otro mejor, pero no por eso se lo tiene que tildar de segregacionista.

Vamos a aceptar los puntos 1, 2 y 4 de la transacción a que ha llegado el Gobierno con la oposición —que ya es raro, pero ha llegado. Sin embargo, no aceptaremos el punto 3, porque está lleno de palabras mágicas, de lugares comunes, todas preciosas, pero que siempre esconden gato por agua. (*Veus de fons.*) ¿He dicho «gato por agua»? (*Pausa.*) Vale; ya me han entendido ustedes.

Sí, lo digo porque el plan de la *llengua*, la *interculturalitat*, la *cohesió social*, etcétera, todo esto, que ya nos lo conocemos, al final quiere decir otra cosa de lo que realmente debería decir; el signficante no se corresponde con el significado. Y ya nos conocemos lo que significa esto: significa esto que en las aulas de acogida, al final, toda la integración que se le da es enseñarle una lengua de las dos, y poca cosa más; sobre todo eso. Se llega incluso a cometer la barbaridad de, los alumnos que vienen de América Latina y que ya saben un idioma, meterlos en esas aulas y hacerles perder un curso seguramente de contenidos, como ciencias naturales, matemáticas, etcétera. Por lo tanto, como ya nos lo conocemos, evidentemente, no lo votaremos a favor.

Y aprovecho la ocasión..., porque hoy seguramente para todos ustedes debería ser un día —por lo menos lo habría sido en otro tiempo— precioso: hoy les recuerdo que es el Día Internacional de la Lengua Materna. Y seguramente la señora Irene Rigau en otro tiempo estaría muy orgullosa..., aunque, no sé, en una de las intervenciones últimas que ha hecho acabó diciendo que la lengua

materna no era eso que decíamos entonces, sino que la lengua materna era la lengua de la tierra, ¿no? Desde luego, la interpretación del lenguaje es fantástica, y la manipulación del lenguaje es fantástica.

Yo, aprovechando que es el Día Internacional de la Lengua Materna, les leeré una pequeña cita, o dos pequeñas citas, con que ayer en la plaza Sant Jaume, en una concentración, Marita Rodríguez, presidenta de la Asociación por la Tolerancia, conmemoró este día, o sea, hoy, recurriendo a uno de los padres del nacionalismo actual catalán: Josep Benet —Josep Benet en *Combat per una Catalunya autònoma*. Decía entonces el señor Benet, a propósito de la inmersión lingüística que entonces se hacía en castellano: «Se tortura a nuestros niños durante los primeros años de escuela aprendiendo en una lengua que no es la nuestra», y así sigue frase tras frase; no les voy a amargar la mañana. Y poco después, en 1951, la UNESCO decía lo siguiente: «Es axiomático que el mejor medio para enseñar a un niño es la lengua materna.» Bueno, yo no lo sé, si es axiomático o si es mejor, pero desde luego es un derecho, y los derechos se tienen que respetar.

Con todo esto, es mi pequeño homenaje al derecho ya no a estudiar en la lengua materna, sino al derecho que tenemos todos los catalanes, todos los ciudadanos catalanes, a elegir la educación que queremos para nuestros hijos, y que el punto 3, señor *conseller*, no contempla.

Buenas tardes.

El president

Té la paraula la senyora Meritxell Ruiz, per posicionar-se sobre les esmenes.

La Sra. Ruiz i Isern

Gràcies, senyor president. Miri, senyor Robles, no era la meva voluntat contestar-li, però és que m'ho ha posat en safata: jo sóc fruit d'aquest sistema educatiu que vostè diu que tortura, i la veritat és que no tinc cap, cap trauma; però cap, eh?, li ho dic sincerament.

Senyor López, pel que fa a les seves esmenes, les hem incorporat en part. Hi ha coordinació, hi és —llegeixi's el punt 3. Parlem de programes específics, hi estem d'acord, no són només aules d'acollida. I la defensa de la concertada li hem de dir que es fa dotant-la de recursos, precisament dotant-la. I aquesta és la primera vegada que assolirem en aquest Parlament que es doti de recursos també la concertada.

Hem arribat a dos punts importants. Un, la no-segregació; per tant, Convergència i Unió ha aportat en aquest Parlament l'alternativa als centres que el senyor *conseller* volia crear i que les aules d'acollida, per tant, estiguin en tots els centres i no hi hagi segregació.

Amb la moció d'avui el que hem aconseguit és arribar a un acord, i estem molt contents i agraïm, doncs, a tots els grups que hàgim transaccionat aquesta esmena, els ho agraïm. I també em sorprèn que justament hàgim de ser els de Convergència i Unió els que portem consens al tripartit, perquè ja hem vist aquestes últimes setmanes com ha anat tot. Però, bé, hem arribat a un consens, i d'això no ens han de felicitar a nosaltres ni a vostès, sinó al sistema educatiu, que al cap i a la fi serà el bene-

ficiari que portem aquest missatge de confiança, que el dotem de recursos, que tractem els alumnes nouvinguts com els hem de tractar...

És un acord bo, però, senyor conseller, ara és a les seves mans que treballem i que això tingui els seus fruits.

Gràcies, senyor president.

(Veus de «Molt bé!»)

El president

Cridem a votació. Entenc que tots els grups parlamentaris disposen de la transacció. Hi ha hagut... *(La Sra. Ortiz Castellví demana per parlar.)* Senyora Ortiz... *(Veus de fons.)* Sí, sí, trenta segons.

La Sra. Ortiz Castellví

Simplement, des del nostre grup demanem respecte, perquè s'ha citat el nom del senyor Josep Benet i s'han utilitzat unes paraules que s'han manipulat, unes paraules que es referien, evidentment, a l'època franquista, i creiem, doncs, que no s'han de manipular les seves paraules. Demanem respecte i que no es manipulin.

(El Sr. Robles Almeida demana per parlar.)

El president

Senyor Robles.

El Sr. Robles Almeida

Per al·lusions...

El president

Sí, sí.

El Sr. Robles Almeida

He dejado claro que esas palabras estaban dichas cuando había inmersión única en castellano. Y yo no me he inventado nada; eso está escrito.

(La Sra. Mejías Sánchez demana per parlar.)

El president

Senyora Mejías...

La Sra. Mejías Sánchez

Sí, només per una qüestió d'ordre, senyor president: demanar votació separada dels punts 2 i 3.

El president

Estem parlant sempre de la transacció, eh? *(Pausa.)* Alguna altra votació separada? El Grup Mixt em sembla que també volia votació separada... *(Veus de fons.)* Del punt 3.

El Sr. Robles Almeida

Punt 3, eh?

(Pausa llarga.)

El president

Se n'ha demanat votació separada, per tant votarem en primer lloc el punt número 2 d'aquesta moció, amb el benentès que hi ha hagut la transacció signada per quatre grups parlamentaris

Votem, per tant, primer el punt número 2.

Comença la votació.

Senyor Bosch? *(Pausa.)*

Ha estat aprovat per 119 vots a favor, 11 vots en contra i una abstenció.

Votem seguidament el punt número 3.

Comença la votació.

Senyor Bosch? *(Pausa.)*

Ha estat aprovat per 118 vots a favor i 14 vots en contra.

La resta de la moció.

Comença la votació.

Senyor Bosch? *(Pausa.)*

Ha estat aprovada per 132 vots a favor.

Moció

subsegüent a la interpellació al Govern sobre les polítiques de seguretat (tram. 302-00081/08)

El setzè punt de l'ordre del dia és la Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre les polítiques de seguretat. Presentada pel Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té la paraula la il·lustre senyora Montserrat Nebrera. *(Pausa.)* Quan vulgui, senyora diputada.

La Sra. Nebrera González

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, consellers presents, la moció que presentem és una moció sobre la gestió i la política de comunicació en matèria de seguretat subsegüent a la interpellació que vam veure en el darrer Ple. Està referida a les polítiques de seguretat en matèria de terrorisme global i conté quatre punts que m'agradaria explicar breument.

El primer fa referència necessàriament a la reprovaçió del conseller en el ram per entendre que la seva actuació durant els esdeveniments que es van succeir a partir del dia 19 de gener en la detenció de persones relacionades amb l'islamisme gihadista va ser una gestió deplorable, va generar alarma entre la població, no acabem de saber exactament en quina situació ens trobem i, a conseqüència, aquesta gestió de la comunicació entenem que va ser feta d'una manera que, malgrat l'aval del president de la Generalitat, el senyor Montilla, ha de considerar-se deplorable, i en aquest sentit demanem la reprovaçió per part d'aquest Parlament.

Derivades d'això tenim tres altres propostes a dintre de la moció. En primer lloc, la reorganització d'aquest departament. Avui, l'honorable conseller senyor Saura ha hagut de respondre a preguntes relacionades amb

el desenvolupament de l'Estatut d'autonomia de Catalunya. Aquest tema tan important per nosaltres, tan important per al que haurà de ser l'autogovern a partir d'ara a Catalunya, resulta que està en mans de la mateixa persona que no va respondre de manera eficient als reptes relacionats amb la seguretat.

Considerem –considerem–, per tant, que aplegar dos tipus de responsabilitat d'aquesta mena a les mateixes mans –mans que, d'altra banda, considerem poc eficients– és segurament una de les pitjors apostes del Govern tripartit segona edició.

Tercera. És evident que en matèria de seguretat la cooperació i el traspàs d'informació entre els cossos i forces de seguretat de l'Estat i els que pertanyen a l'àmbit de la Generalitat de Catalunya ha de ser especialment eficient. Sabem perfectament que és un problema endèmic a la policia; sabem perfectament que dins dels cossos hi ha també en alguns casos fins i tot poca lleialtat en el traspàs d'informació entre els membres del mateix cos. Però és evident que en matèries com el terrorisme global s'ha d'incitar per part d'aquest Parlament el Govern de la Generalitat que faci tot el possible per millorar aquests mecanismes de cooperació en la mesura del possible dins i fora de l'abast de les seves competències. És a dir, en allò que fa referència a les competències de la Generalitat, però també en allò que fa referència a una cooperació lleial i a una capacitat d'entesa eficient amb el Govern de l'Estat.

Això, que sembla una obvietat, s'ha transformat en un problema. Recordem –recordem– la indignació que va patir el Cos Nacional de Policia respecte d'aquest fet perquè el CNI, amb la col·laboració eficient del ministre d'Interior, senyor Rubalcaba, i l'actuació de la Guàrdia Civil, va desmuntar, va desmantellar d'una manera probablement molt precipitada una operació que hauria estat segurament més consolidada si s'hagués fet segons el temps, segons el *tempo*, que havia estat establert pel Cos Nacional de Policia.

Per tant, aquest tercer punt em sembla també capital, és una assignatura pendent, però aquesta assignatura pendent d'alguna manera s'ha de resoldre i alguna cosa hi tindrem a dir.

El quart punt, en definitiva, és establir un protocol de silenci. Jo recordo que va sortir als mitjans de comunicació que per Nadal el president de la Generalitat va regalar als seus consellers un llibre que em sembla que es deia *L'art del silenci*. No sé si és veritat o no, però, en tot cas, ara que estem celebrant que un dictador d'esquerres hagi deixat, encara que sigui de manera formal, el poder, hauríem de recordar que un dictador de dretes que va manar molt a Espanya també deia que un és amo del seus silencis, i el president Montilla ha decidit que la millor manera d'evitar que els seus consellers fiquin la pota és evitar que parlín.

Per tant, establir algun protocol per part del Govern de la Generalitat respecte del que es pot dir i el que s'ha de dir i el que no es pot dir probablement seria una millor manera d'evitar que es parlés fora de lloc. No estem, evidentment, limitant la llibertat d'expressió ni d'informació de cap conseller de la Generalitat, però molt

probablement s'haurien de posar d'acord en quan s'ha de parlar i quan s'ha de callar. Facin, per tant, d'aquell llibre que els van regalar, si és cert que els el van regalar, facin d'això, un manual d'estil, un manual de protocol, i entenguin, per tant, que la prudència mediàtica del Govern és també un valor.

Per tots aquests motius els demanem que es mirin la nostra moció des de la perspectiva del que diu en el seu contingut i no des de la perspectiva del fet que la presenta el Partit Popular, i possiblement ens posarem d'acord que això és la millor manera de gestionar la nostra imatge arreu d'Espanya i sobretot respecte de la ciutadania de Catalunya.

Moltes gràcies, senyores i senyors diputats, honorable conseller, senyor president.

El president

Ha presentat esmenes el Grup Parlamentari de Convergència i Unió. La senyora Elena Ribera té la paraula.

La Sra. Ribera i Garijo

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, per posicionar Convergència i Unió en aquesta moció del Partit Popular. Respecte del primer punt, en què es planteja la reprovació del Departament d'Interior, primer, la correcció que sempre els fem, que no se pot parlar del Departament d'Interior en global, les responsabilitats són individuals.

Però a part d'aquesta correcció, que en podríem dir tècnica però que té un transfons també important, assenyalar que nosaltres hem presentat, i després ho veurem, una moció en què fixem la nostra posició respecte a aquest punt. I em permetran..., ja sé que els senyors diputats, sobretot els que porten els temes d'interior, ja la coneixen, però em permetran que la llegeixi aquí, perquè aquesta és la nostra posició respecte del primer punt.

«Constatem que en els darrers temps ha quedat acreditat» –i això és el que demanem al Parlament– «que la seguretat dels catalans corre importants riscos» –per tant, el tema del risc és important per nosaltres– «com a conseqüència de la dinàmica que afecta el conjunt d'Europa i de l'escena internacional. Els reptes són complexos i requereixen la màxima competència» –una altra paraula important– «i dedicació dels dirigents polítics que tenen sota la responsabilitat seva» –responsabilitat, una altra paraula important– «la garantia i protecció de les persones i dels béns» –que és el més important de tot. «L'actuació d'aquests ha de ser guiada pel més estricte interès general» –un altre concepte– «i de servei al país, esdevenint incompatible amb la representació d'interessos parcials de partit o força política.»

Aquesta és la nostra posició respecte del primer punt. Em sembla que ja queda clar que votarem que no.

Respecte del segon punt, és una còpia del que nosaltres presentem; no dic que els uns ens copiem els altres, sinó que veiem de la mateixa manera com s'ha d'afrontar aquest tema.

Respecte del tercer punt, per quan insta el Govern de la Generalitat, el Partit Popular, «a millorar els mecanismes

de cooperació i de traspàs d'informació amb els cossos i forces de seguretat de l'Estat», aquí s'havia parlat, en la primera part, en la primera proposta que es va presentar de moció, «en el marc del desplegament del vigent Estatut d'autonomia de Catalunya». Després van presentar una correcció, el mateix grup, en què el tema del desenvolupament de l'Estatut i «en el marc de l'Estatut i de les competències pròpies de Catalunya» desapareix.

Doncs, aquí és on ve la nostra esmena. No podem obviar que estem a Catalunya, que tenim un estatut, que hem millorat aquell Estatut substancialment, que aquest Estatut està en vigor i que tenim un article molt precís que és el que nosaltres introduïm en l'esmena, l'article 164, que fa referència a totes les competències que li corresponen a la Generalitat de Catalunya en matèria de seguretat, que Convergència i Unió defensa, perquè és fruit d'una llarga història de reivindicacions i que continuarem defensant.

Per tant, la coordinació, molt bé, amb els cossos i forces de seguretat de l'Estat, molt bé, però s'ha d'instar des de la Generalitat que això millori, però sempre dintre de l'àmbit competencial que nosaltres tenim i que no podem obviar.

Sens dubte el fet que hagi desaparegut i que s'hagi autoesmenat el mateix Partit Popular és perquè s'adeqüi més a la seva concepció centralista de manca de competències i de no-respecte de les competències de Catalunya. Doncs, Convergència i Unió torna a posar, amb la seva esmena, damunt de la taula i a consideració del Parlament que tot això s'ha de fer en el marc del vigent Estatut, que tenim en el Constitucional, però que està perfectament en vigor en aquest moment i que nosaltres defensem i defensarem fins al final.

I en el punt quatre, en tant que s'estableix un protocol específic de comunicació i en tant que la senyora Nebrera ens ha fet referència al silenci i al fet que el protocol hauria de ser de silenci, nosaltres no volem silenciar aquest poble, i el que no volem fer, per tant, és acceptar –i no l'acceptarem– un redactat que digui que hi han àrees de seguretat que no són competència de la Generalitat de Catalunya.

En aquest moment totes les àrees de seguretat són competència de la Generalitat; l'article 164, en vigor, així ho estableix. No compartim la posició del Partit Popular a Madrid, que ens va presentar una esmena de supressió de tot el capítol i que per tant ens remetia a èpoques passades, a concepcions centralistes i concepcions poc democràtiques del que són els interessos dels ciutadans, del que són els interessos d'un país, del que és la lluita per les competències que des de Convergència i Unió defensem, hem defensat i defensarem.

Gràcies.

El president

Pot fixar posició, en primer lloc, i en nom del Grup Parlamentari Socialistes – Ciutadans pel Canvi, l'il·lustre senyor David Pérez.

El Sr. Pérez Ibáñez

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, efectivament, aquesta moció és conseqüència de la interpellació que van fer l'altre dia sobre la intervenció policial que es va fer sobre terrorisme internacional, terrorisme gihadista.

En la intervenció, la diputada Nebrera va qualificar aquesta intervenció policial d'operació de maquillatge, de ridícul internacional, i en el fons estem parlant... –es va dir així, textualment, eh?–, en el fons del que estem parlant és que aquesta situació sobre el tema del terrorisme ha empitjorat, eh?; la situació que tenim en el nostre país sobre el tema del terrorisme ha empitjorat perquè ara s'estan produint detencions i abans no es produïen.

És la seva opinió. Miri, no va ser l'ETA –no va ser l'ETA. El fet que no hi hagin detencions o que abans no hi haguessin detencions de caràcter islamista no vol dir que abans no hi havien terroristes islamistes en el nostre país. Ara hi han detencions de caràcter islamista, ara tenim detencions de caràcter islamista i per tant ara el que està passant és que almenys la policia està actuant de manera correcta, ara la policia està actuant de manera correcta.

Vostè es queixava també amargament que en aquesta intervenció policial es va cremar un confident, un espia internacional. És veritat –és veritat–: aquest confident que sembla que va dir que estava a punt de cometre's un atemptat de caràcter imminent. Efectivament, hi ha un confident cremat, però no hi ha atemptat. Ara no hi ha atemptat. Això és tan dolent? Això és tan dolent? Això és tan ridícul internacional? Quants confidents haurien cremat per tal que no s'hagués produït l'atemptat de l'11 de març? Quants? Tots els del món, tots. Ara... Miri, jo no tinc clar si hi hagués hagut un atemptat imminent o no, el que tinc clar és que les persones que en aquest moment estan a la presó no faran cap atemptat terrorista.

Del problema, per tant, de la policia, no es preocupi: avui tenim confidents policials, nous, i avui la policia ja té nous confidents. No és un problema que es cremi un confident o un testimoni policial.

La intervenció policial va ser impecable –ho diu tothom, ho diu tothom–, impecable: la policia ha aconseguit que no es produeixi un fet delictiu. Tècnicament impecable. Quin és el problema de tot això? El gran problema és la política comunicativa del Govern. Bé, el problema és que el conseller va donar en tot moment totes les explicacions i vostè el que diu és que hi han coses que no s'han de dir. Bé, és una opinió. Podríem –podríem– compartir-la potser, però nosaltres no reprovarem el Govern –nosaltres no reprovarem el Govern– per donar en tot moment totes les explicacions que s'han de donar en aquest cas.

Miri, no va haver-hi descoordinació policial. No va haver-n'hi, eh?, no va haver-hi descoordinació policial. No va haver-hi descoordinació entre la Policia Nacional, entre la Guàrdia Civil i entre els Mossos d'Esquadra. I vostè ha dit una cosa que ha passat sempre, que, inclús en el mateix cos, hi han intervencions que de vegades una unitat les coneix i l'altra no. Però, en aquest cas, no va haver-hi descoordinació policial. En

tot moment tant el ministre com el conseller van estar connectats telefònicament. A més a més, en la seva intervenció vostè va parlar de la ministra de Vivienda –de la senyora Carme Chacón–, durant molt bona estona, del senyor Carod-Rovira, dels viatges...

Escolti'm, els terroristes, avui, en aquest país, són més conscients que mai de la seva debilitat. Avui, en aquest país, són més conscients que mai de la seva debilitat. I si hi ha algú..., si aquest país, si Catalunya o Espanya, ha tingut en algun moment un problema relacionat amb la seguretat, ha estat el moment en què en aquest país es va fer una retallada d'efectius de Policia Nacional i de Guàrdia Civil. Aquest és el moment pitjor per a la seguretat que hem tingut a Catalunya i en el nostre país.

Sap vostè qui va ser el ministre que va fer aquesta retallada d'efectius policials de Policia Nacional i de Guàrdia Civil? Sap vostè qui va ser l'únic ministre de la democràcia que ha fet retallada d'efectius de Policia Nacional i de Guàrdia Civil? Sap com es diu? Mariano Rajoy. L'únic. Mariano Rajoy. L'únic. Amb les dades a la mà, eh?, amb les dades a la mà.

Per tant, senyora Nebrera, vostè ha comès errors clamorosos.

I, per tot això, votarem en contra de la seva moció.

El president

La senyora Patrícia Gomà, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula.

La Sra. Gomà i Pons

Gràcies, president. Senyors diputats, senyores diputades... Miri, senyora Nebrera, entra..., en una subhasta, per demanar que no quedi. Més ben dit, a veure si la diu més grossa que tots els altres. Una incontinència verbal aclaparadora.

Jo ja he perdut el compte de les vegades que vostè ha demanat la reprovació del conseller i del Departament d'Interior. És que ja n'he perdut absolutament el compte, perquè a cada una de les mocions que presenta en aquest sentit demana la reprovació del conseller, cosa que li fa perdre, doncs, absolutament tota la força, la credibilitat i la seriositat que ha de tenir una petició d'aquestes característiques. I ara, no tan sols demana la reprovació del conseller, sinó la de tot el Departament d'Interior, on hi ha moltíssima gent que treballa de manera molt honesta per tirar endavant una feina que és molt complexa i vostè ho sap.

L'estructura del departament és la que fixa el Govern, i aquesta no canviarà, com és lògic. En cada legislatura ha estat i és el mateix Govern qui decideix quina és la seva estructura departamental. Això ha estat així i seguirà sent així, i nosaltres, doncs, defensem la legitimitat del Govern perquè sigui qui designi l'estructura dels diferents departaments i de les diferents conselleries.

Ens felicitem que aquí hagi fet una defensa aferrissada del desplegament estatutari, que li preocupa tant que aquest desplegament estatutari es dugui a terme de manera correcta, cosa que no demostra el seu partit, pel fet que hagin dut l'Estatut al Tribunal Constitucional.

Quan parla de «pacte de silenci», jo crec que és vostè la que ha d'anar amb compte, perquè em sembla que qui la silenciarà és el seu propi partit com segueixi fent aquesta mena de declaracions. Fins i tot, li han esmenat la seva moció perquè feia al·lusió a l'Estatut de Catalunya.

Dir-li que estigui tranquil·la, perquè les relacions entre la policia de l'Estat i la policia de la Generalitat de Catalunya són òptimes; s'han establert tots els mecanismes i instruments que faciliten aquest intercanvi d'informació i cooperació, i s'estan duent a terme, doncs, amb molta eficiència i eficàcia, com demostra el fet de les darreres detencions. I, evidentment, no es poden elaborar protocols o treballar en matèries que no estan dins de la competència de la Generalitat de Catalunya.

Per tant, votarem en contra de la moció que vostès ens presenten. I, permeti'm recordar-li que, per dues vegades respecte dels fets que donen lloc a aquesta moció, es va convocar la Comissió de Matèries Secretes i Reservades, a instància del conseller Saura, per donar, doncs, les respectives explicacions als membres d'aquest Parlament. Per tant, no hi ha ombra de dubte de quina ha estat, impecablement, l'actuació del departament en aquest cas.

Res més. Moltes gràcies.

El president

És el torn del senyor Jaume Bosch, del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa.

El Sr. Bosch i Mestres

Gràcies, president. Bé, em permetran que, en la mesura que –com ha reconegut la portaveu de Convergència i Unió– hi ha significatives coincidències entre la posició del PP i la de Convergència i Unió, cosa que hauria de fer reflexionar, segurament, el Grup de Convergència i Unió, em guardi alguns arguments per a la moció posterior.

En tot cas, sí que tres motius per assegurar per què rebutjarem la moció.

La primera, òbvia, demanen, una vegada més –ja no sabem quantes–, la reprovació de la gestió del departament. La senyora Nebrera diu: «Inclou necessàriament...» És evident, qualsevol moció que presenta el PP en matèria de seguretat inclou necessàriament la reprovació.

Segona, perquè en la seva interpellació, senyora Nebrera, vostè va fer un míting, cosa que es veu que després ha tingut seguidors. Fixi's que en un tema que havia de parlar de seguretat va parlar del programa sobre ferrocarril dels socialistes, va parlar força estona de la candidata socialista a les eleccions generals per Barcelona..., Però, què és aquesta barreja quan estem parlant de temes seriosos?

Però també li vull dir que votarem, per una tercera raó, en contra. Perquè, com vol que donem suport a una moció que el seu mateix grup li ha esmenat? És increïble! Jo, en els quatre anys que estic aquí de diputat, no ho havia vist mai. Vostè presenta una moció signada per

vostè el 7 de febrer, i el dia 8, l'endemà, la portaveu del seu grup presenta una correcció d'errades en què l'errada..., no és que s'hagin equivocat d'article, no, l'errada és suprimir: «...en el marc del desplegament del vigent Estatut d'autonomia de Catalunya.» Això deu ser una errada política, perquè, clar... Això és una correcció de dades? Això és una esmena que el seu grup... (*veus de fons*) –sí, tècnica... (*l'orador riu*), més política, impossible!–, una esmena que li presenta el seu mateix grup. Com vol que des dels altres grups la hi votem, si vostè no té ni la confiança del seu mateix grup polític?

I, després, per altra banda, la interpellació que vostè va presentar era una interpellació absolutament contradictòria. Perquè, per una banda, va dir que el conseller Saura havia restat importància al tema i, per una altra banda, va dir que això era una operació electoralista del senyor Rubalcaba. I avui ha dit que era..., que no tenia, diguéssim, una importància gran, aquesta operació, no? Bé, fixi's, per una banda, reconeix vostè que no és competència de la Generalitat; en segon lloc, diu que és una jugada de protagonisme del ministre Rubalcaba i ens diu que va ser una operació precipitada. Alhora, acusa el senyor Saura d'haver afirmat que, segons les investigacions policials, l'atemptat no era imminent. En què quedem? I després denuncia el fet que s'ha cremat, diu vostè, un espia infiltrat. I això què té a veure amb les competències de la Generalitat de Catalunya? Què hi té a veure això? Bé, la veritat és que jo ho trobo absolutament contradictori tot.

Però, miri, des de la seva interpellació fins ara han passat quinze dies, i en aquests quinze dies han passat algunes coses significatives en matèria de seguretat. Vostès sempre ens vénen aquí amb retalls de diaris... Doncs, miri, d'aquests quinze dies: «Saura dona veu als ciutadans en els plans de seguretat. El conseller presideix la primera reunió del Consell de Seguretat, pioner a Europa».

Avui no ha parlat dels sindicats de mossos d'esquadra. Mira que hem fet mocions aquí parlant dels sindicats de mossos d'esquadra, i ara que resulta que han signat un acord històric amb el departament, que equipara els seus sous i que ha tingut el suport unànim de tots els sindicats de mossos d'esquadra, ara ja no es parla dels sindicats de mossos d'esquadra. I, a més a més, amb la voluntat que, també properament, s'arribi a un acord amb la segona activitat.

I la famosa apellació que la seguretat és una cosa que la preocupació va creixent i tal. Evidentment, qualsevol persona que ha patit qualsevol tipus de problema de seguretat, aquest és un problema essencial per a ella. Això és essencial i mereix tot el respecte. Ara bé, l'enquesta del Centre d'Estudis d'Opinió recent demostra que, en la percepció de la ciutadania, la seguretat baixa a la vuitena preocupació i que només un 5 per cent de la gent l'assenyala com a primera preocupació, quan fa un temps era el 6 per cent.

Però, miri, vostè últimament s'ha especialitzat a intentar donar lliçons al conseller Saura en matèria de seguretat. Doncs, el programa del PP en matèria de seguretat ha merescut la següent opinió del catedràtic de Dret Penal de la Universitat de Barcelona, Joan Josep Queralt; tex-

tualment: «És alarmant que un document tan mancat de rigor hagi estat fruit dels que fins fa una legislatura tenien responsabilitats de Govern.» De lliçons, cap ni una, perquè nosaltres tenim una concepció de la seguretat que parteix de la base del respecte als drets de la ciutadania, cosa que ens agradaria que també tingués el PP.

Moltes gràcies.

El president

El senyor José Domingo, del Grup Mixt, té la paraula.

El Sr. Domingo Domingo

Muchas gracias, señor presidente. Ilustres diputados, ilustres diputadas, la moción del Partido Popular viene a plantear diversos aspectos, como bien ha planteado la diputada que ha procedido a su exposición, de la misma –la diputada señora Nebrera.

En primer lugar, se plantea en el punto primero una reprobación por la gestión y la política informativa relacionada con las detenciones de presuntos terroristas islámicos en la ciudad de Barcelona durante el fin de semana correspondiente a mediados de enero. Dos aspectos: gestión y política informativa. No podemos reprobar la gestión en la detención, cuando esta gestión no existió como tal, de la policía autonómica, puesto que es conocido que lo que es el marco de detención fue efectuado por agentes del Cuerpo Nacional de Inteligencia, por agentes de la Guardia Civil, y la Policía Nacional, limitándose los Mossos d'Esquadra a efectuar el análisis de las muestras que obtuvieron los agentes de la Guardia Civil. En definitiva, no podemos reprobar una gestión que no existió en la detención. Pero sí, hablemos de la política informativa.

En cuanto a la política informativa, entendemos que ha pecado, efectivamente, por exceso y por defecto. En primer lugar, por exceso. Se ha producido una política de afán de protagonismo por parte del *conseller* que, de una manera precipitada, empezó a dar información, información que después devino que era contradictoria en función de la que le estaba dando el ministro del Interior. Hay un dicho clásico, un refrán que se dice «habló por boca de ganso». En este caso, habló por boca del ministro del Interior y creemos que, realmente, se equivocó en la exposición informativa. Parafraseando aquella canción de los años ochenta, podemos decir que «el vídeo mató a la estrella de la radio». Su afán de protagonismo, realmente, le llevó a meter la pata. Y creemos que la política informativa realmente fue equivocada en esta actuación.

Pero también, la política informativa ha sido por defecto, se ha errado por defecto. Y quiero referirme, en concreto, a lo que ha hecho referencia la ilustre diputada señora Gomà en relación con la Comisión de Materias Reservadas. Puedo decir que yo he sido testigo y..., el defecto fue tan grande que es que no hubo información. Con lo cual, realmente, decir que se ha dado información cuando no se dio nada, pues, nos parece realmente ridículo. Es decir, exceso ante los medios de comunicación y defecto ante los grupos parlamentarios, porque no se dio una información adecuada.

Un segundo apartado que aborda la moción es el de la reestructuración del Gobierno. Nosotros creemos realmente en la potestad de autoorganización del presidente de la Generalitat para establecer su marco organizativo, pero también entiéndannos que creamos en la legitimidad de la oposición para pedir la reorganización de ese marco cuando no creemos que sea adecuado.

Y ahora mismo, dado el macrodepartamento que tiene en estos momentos el conseller Saura, sinceramente nos parece excesivo; nos parece excesivo y sería conveniente, realmente, reestructurar con la diferenciación entre el Departamento de Interior y otros aspectos relacionados que también están en el órgano que preside el señor Saura.

Colaboración. No se enfade tanto, señora Ribera. Si la colaboración es buena y la cooperación es buena. Mire usted que incluso todas las policías en el acuerdo de Schengen están en el ámbito europeo estableciendo marcos de colaboración adecuados, cooperación entre las distintas policías. No es cuestión de cerrarnos en el marco de cooperación propia. Las policías españolas tienen que cooperar, tienen que facilitar información. Y nos parece adecuado establecer mecanismos de cooperación y de información, porque pueden no ser óptimos, pero desde luego son mejorables, y está claro que son mejorables. De ahí que nosotros apoyemos este apartado de la moción del Partido Popular.

Y hoy se ha desvelado por fin el misterio del punto 4, que para nosotros era un misterio, porque no acabábamos de entender en qué consistía este punto 4 de la moción. Ya sabemos que lo que se pretendía era un protocolo del silencio. Siguiendo con la palabra «silencio», nosotros no somos partidarios del silencio de los corderos. Y en este sentido tenemos y creemos necesario que los *consellers* hablen y que tengan el derecho a equivocarse, lo exigimos, y a acertar de vez en cuando, pero no a establecer pactos de silencio. De ahí que no le podamos apoyar este punto.

Muchas gracias.

El president

Pot pronunciar-se sobre les esmenes la senyora Nebrera.

La Sra. Nebrera González

Gràcies, senyor president. Jo...

El president

Perdó, senyora Nebrera, és que no he vist la senyora Gomà, que demanava la paraula. Perdoni, eh? Sí, sí.

La Sra. Gomà i Pons

Només dir-li al senyor Domingo que vostè sap perfectament que a la Comissió de Matèries Secretes i Reservades es va informar d'allò que es pot informar. I no anem més enllà perquè per alguna cosa es diu «Comissió de Matèries Secretes i Reservades».

(El Sr. Domingo Domingo demana per parlar.)

El president

Senyor Domingo.

El Sr. Domingo Domingo

Muy brevemente, señor presidente. Me estoy refiriendo a eso: es que no se informó de nada.

(La Sra. Ribera i Garijo demana per parlar.)

El president

Senyora Ribera –senyora Ribera.

La Sra. Ribera i Garijo

Per allusions també del senyor Domingo.

El president

Trenta segons.

La Sra. Ribera i Garijo

Era per dir-li que és evident que no estic enfadada, però això no importa. El que sí que importa per Convergència i Unió i per Catalunya és que la cooperació entre els cossos i forces de seguretat de l'Estat tiri cap endavant. Però des de la mateixa policia nacional de Catalunya també, reconeixent que tenim una policia nacional dotant-la de competències i de recursos.

Gràcies.

El president

Senyora Nebrera.

La Sra. Nebrera González

Gràcies, senyor president. Jo no sé si..., segurament és que jo m'explico, i hauré d'aprendre a explicar-me millor. Aquesta moció fa referència a la política de comunicació. Senyor Pérez, ja ha tret l'I I-M, solament li queda treure el conflicte amb l'Iraq, i haurà acabat amb tot l'argumentari. Faci, faci, aquesta atenció; el que passa és que ha estat mirant-me a mi, i per tant li costa bastant, perquè jo no entraré en aquest tipus de debat. Vostè mateix ha dit que la política de comunicació no havia estat afortunada. Després s'ha dit també, vostè ho ha dit, nosaltres parlem justament de la política de comunicació.

I voldria respondre a tots aquells que no han entès què vol dir «protocol de silenci». «Protocol de silenci» no vol dir que callin; vol dir que sàpiguen de quina manera prudent s'ha d'establir aquesta comunicació, perquè entre altres coses, senyora Gomà, la Comissió de Matèries Reservades, en la seva segona edició, va durar quaranta-cinc segons; és a dir, no es va dir re. Si el que vol dir és que no es pot dir res a la Comissió de Matèries Reservades, com és que es diuen coses a fora, als mitjans de comunicació? Justament d'això parla el quart punt de la moció.

Desplegament de l'Estatut; faltaria més. L'Estatut d'autonomia de Catalunya és de tots els catalans, i entre els catalans suposo que també hi deuen entrar les persones

que militen, són simpatitzants i voten el Partit Popular de Catalunya. Som demòcrates; no sé si se'n recorden. I tots els demòcrates, jo espero que no tinguessin, senyor Bosch, tan en compte si hi ha posicions aproximades entre els partits de Convergència i Unió i nosaltres. Jo espero que entengui que és millor estar a prop del Partit Popular que dels terroristes islàmics; però potser no ho pensa d'aquesta manera. Tothom ha d'entendre que l'Estatut d'autonomia és seu.

Una altra cosa és que aquí s'hagi dit, tirant d'hemeroteca o de mitjans de comunicació, que aquesta esmena tècnica que va fer el nostre grup parlamentari no era meua i que m'havien esmenat la plana. Això qui ho ha dit? Ho he dit jo? Doncs, ara els dic que no, no és així.

I per això..., ara li hauria de respondre a la senyora Ribera per què no podem acceptar la seva esmena a aquest punt tercer. L'article 164 de l'Estatut d'autonomia de Catalunya, clar que s'ha d'aplicar, però no en aquest cas, no estem parlant d'això. La cooperació i col·laboració van més enllà, i el fet que s'hagués retirat aquest tros és perquè la competència no és aquesta, és el marc de la normativa vigent. Òbviament, és sobrer que parlem d'això, és òbviament sobrer que es parli de l'Estatut d'autonomia de Catalunya, perquè, si no, hauríem de parlar de totes les lleis catalanes que es desenvolupen en aquest Estatut i del marc de referència d'aquest Estatut, que és la Constitució espanyola, per no dir de la normativa internacional, que també forma part del nostre ordenament, en tant que s'inclou en el butlletí oficial de l'Estat i els butlletins de cadascuna de les comunitats autònomes.

Per tant, entenem que s'ha entès, que jo no m'he explicat segurament bé..., tot el que fa referència amb la reprovació d'aquest conseller d'Interior i amb la reestructuració i amb les polítiques de comunicació i les polítiques de comparació està relacionat amb una matèria que no és seva i en la qual segurament hauria hagut de callar..., no sé si hi ha cap tipus d'allusió per la qual el senyor Pérez hagi de parlar ara, però per si de cas jo no parlaré més dels temes que li interessin per al seu argumentari, senyor Pérez.

(El Sr. Pérez Ibáñez demana per parlar.)

El president

Senyor Pérez.

El Sr. Pérez Ibáñez

Moltes gràcies, senyor president...

El president

Té un minut.

El Sr. Pérez Ibáñez

Senyora Nebrera, jo no he portat a aquest Parlament el tema del terrorisme internacional, jo no he fet una interpellació al conseller sobre el terrorisme internacional, jo no he fet una moció sobre terrorisme gihadista, jo no ho he fet, ho ha fet vostè. Jo he parlat d'atemptats de terrorisme internacional, i vostè, en la seva interpel-

lació, va parlar de la senyora Carme Chacón, de la «vi-venda», del senyor Carod-Rovira, de moltes coses que sí que no venien del que s'estava parlant.

Moltes gràcies, senyor president.

(El Sr. Bosch i Mestres demana per parlar.)

El president

Senyor Bosch.

El Sr. Bosch i Mestres

Sí, per al·lusions. Per respecte al Parlament prefereixo no contestar l'allusió que ha fet sobre si estem propers o no al terrorisme islàmic, per respecte al bon funcionament d'aquest Parlament.

En tot cas, sí que li vull dir que vostè va entrar en aquest Parlament dient que volia renovar la vida parlamentària, i la desautorització que li ha fet el seu grup parlamentari i que vostè accepta, perquè no estem parlant d'una esmena tècnica, sinó que no volen citar l'Estatut perquè el tenen recorregut al Tribunal Constitucional, l'hauria de fer meditar.

Moltes gràcies.

(Veus de «Molt bé!» Pausa. El Sr. Domingo Domingo demana per parlar.)

El president

Senyor Domingo.

El Sr. Domingo Domingo

Senyor president... Por si no hubiera quedado claro, queremos votación separada de los puntos 1 y 4.

El president

Dels punts...?

El Sr. Domingo Domingo

Uno y 4.

El president

U i 4. I el Grup Parlamentari de Convergència i Unió ha demanat el número 2. L'1 i 4 es poden votar conjuntament? *(Pausa.)*

Doncs, votarem en primer lloc els punts 1 i 4.

Comença la votació.

Senyor Bosch? *(Pausa.)*

Aquests punts han estat rebutjats per 12 vots a favor, 118 vots en contra, 2 abstencions.

Votem ara el punt número 2.

Comença la votació.

Senyor Bosch? *(Pausa.)*

Aquest punt ha estat rebutjat per 62 vots a favor i 68 vots en contra.

Ens queda finalment per votar el punt número 3.

Comença la votació.

Senyor Bosch? (*Pausa.*)

El punt número 3 ha estat rebutjat per 14 vots a favor i 118 vots en contra.

Moció

subsegüent a la interpellació al Govern sobre les polítiques públiques impulsades des de l'àmbit del Departament d'Interior, Relacions Institucionals i Participació (tram. 302-00083/08)

El divuitè punt de l'ordre del dia és la Moció sobre les polítiques públiques impulsades des de l'àmbit del Departament d'Interior, Relacions Institucionals i Participació. Presentada pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula la il·lustre senyora Elena Ribera.

(*Pausa.*)

La Sra. Ribera i Garijo

Gràcies, senyor president. Respecte d'aquesta última moció que afecta el tema de seguretat i que es va plantejar en un moment complicat per a tots nosaltres amb les detencions per terrorisme islàmic, ja hem parlat de quines són les nostres posicions, però ara les acabarem de detallar, perquè volem fugir d'un trampa que esperem que no sigui voluntària però que la volem desemmascarar aquí.

A veure, d'entrada CiU i PP no és el mateix, i en tema de terrorisme i de posició davant del terrorisme tampoc.

La segona trampa: es van voler aportar a aquest hemicle les paraules del senyor Duran en el Congrés dels Diputats, després de l'atemptat de Barajas, per confrontar-les amb les del senyor Puig i buscar contradiccions que ni en aquell cas, ni ara, ni mai no han existit en matèria de política antiterrorista.

Hem d'assenyalar perquè quedi molt clar, perquè sembla que tenen confusió –per si no era una trampa i estan confosos–, el que per tots és comú i que crec que acceptem tots –PP, Iniciativa..., tot l'arc parlamentari–: no es pot confondre Islam i terrorisme. Punt número 1.

Punt número 2 –i això són paraules del senyor Duran que el senyor Saura no va portar aquí; va fer un recull de paraules, però es va deixar aquestes. El senyor Duran també va dir aquell dia: «Estem d'acord que no es pot crear alarmisme, però no es pot minimitzar el problema del terrorisme ni ser ingenus.» El mateix secretari de Defensa dels Estats Units, en l'última conferència de seguretat de Munic, fa només una setmana, davant dels màxims representants de quaranta països, ha alertat de la importància del terrorisme per tot Europa, i en concret també sobre les detencions de Barcelona. Va confirmar la versió del testimoni protegit dient que els grups extremistes capturats a Barcelona estava dirigit per Baitullah Mehsud, pertanyent a Al-Qaeda, i era qui havia de dirigir també, aquest senyor, l'assassinat de Benazir Bhutto. Poca broma, en temes de terrorisme, i poca broma, en temes de seguretat.

Punt 3 –també del senyor Duran, paraules també al Congrés. La conducta de Convergència i Unió sempre ha estat exemplar. I això són paraules, però són fets. Amb tots els governs, del color que siguin. I això no ho pot desacreditar ni dir-ne el contrari ningú. I ho continuarem fent, continuarem donant suport a tots els governs en matèria de terrorisme, i al Govern de la Generalitat també, sigui qui sigui el responsable d'Interior i del color que sigui. Però està dintre de les nostres obligacions demanar competència i responsabilitat.

Punt número 4 –també del senyor Duran, que també avala el senyor Puig i ho avalem tots. Ens oposem a les situacions en què el govern de torn ha volgut blindar la seva responsabilitat exigint silenci a l'oposició, ens hi oposem i ens hi oposarem. No se'ns pot demanar que siguem acrítics en aquest tema. S'han de poder assenyalar els errors comesos, perquè si així es considera –i és el que estem fent aquí l'altre dia, avui, i ho continuarem fent–, perquè si el Govern considera que ha comès algun error, el puga rectificar. I és bo reflexionar sobre si en algun moment un s'està equivocant. Per tant, li recomanem que ho facin.

Punt número 5. Respectem i exigim al Govern, a aquest Govern, al que ara està en matèria d'Interior i al president de la Generalitat també, al Departament d'Interior, al responsable, exigim iniciativa, responsabilitat i protagonisme en tots els temes de seguretat i en els de terrorisme també. Anem a pams: protagonisme, sí, però excés de visualitat, no. El secretisme és incompatible amb la frivolitat i la indiscreció; això també ho va dir, el senyor Duran. La iniciativa també, però la iniciativa entesa en el sentit del lideratge i de responsabilitat, no com a marca de partit, del que lidera el Departament d'Interior. I per això, entre totes les motivacions que els hem fet, els comunem que reestructurin el departament, perquè és un tema de responsabilitat.

I citin també el senyor Llamazares, perquè es va adreçar al senyor Zapatero i li va dir: «Al senyor Rubalcaba, el responsable d'Interior, li hem d'exigir, i al senyor Zapatero també, que sigui responsable en aquesta matèria, perquè és molt greu; que lideri les polítiques d'interior en matèria de seguretat i en matèria de terrorisme.» Doncs, apliquin i llegeixin també aquesta part, i se l'apliquin vostès mateixos. Lideratge i responsabilitat.

I entre totes les mesures –que ens trobaran per donar-los suport, i això és el que els va dir el senyor Puig, no canviïn les seves paraules, ens trobaran per donar-los suport–, entre totes les que poden prendre, la més bàsica, que ja no havíem d'haver consentit des del principi, és que fos la seguretat un *totum revolutum* amb participació en relacions institucionals, que el conseller Saura hagi de portar dos barrets a l'hora que estan negociant les competències per Catalunya, hagi de defensar els temes de seguretat, els temes de terrorisme, la necessària col·laboració que necessita amb les forces i cossos de seguretat de l'Estat i amb els serveis d'intel·ligència.

Posin una mica d'ordre...

El president

Senyora diputada...

La Sra. Ribera i Garijo

...en aquest Govern.

El president

Ha presentat esmenes el Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya. Té la paraula la il·lustre senyora Montserrat Nebrera.

La Sra. Nebrera González

Gràcies, senyor president. Deia Cela a un nen que estava fent les seves coses, allà al carrer: «Niño, no se puede mear.» Y dice el niño: «Pues yo estoy pudiendo.»

Mirin, ara, amb el que fem –jo, quan surto d'aquí– és fer Estatut d'autonomia de Catalunya; ho dic pels que diuen que l'Estatut d'autonomia de Catalunya és per a uns i per als altres no, i que uns el defensen i altres no. Tan demòcrata és aplicar l'Estatut d'autonomia en aquest tipus d'interpel·lacions i mocions, aplicar, per tant, la legislació vigent a Catalunya, defensar les competències per a Catalunya, com interposar els recursos d'inconstitucionalitat quan hi han coses que no ens queden clares i que ens agradaria, en bé de la llibertat i de la claredat, que s'aclarissin abans de començar un cicle competencial de conflicte, com el que ja va patir el primer Estatut entre els anys 82 i 90, sobretot.

Bé, dit això, nosaltres hem presentat una esmena a la moció que presenta Convergència, tenint en compte que –oh!, desgràcia, senyor Bosch– compartim amb el Grup de Convergència i Unió aquesta alarma respecte del caire que està prenent la gestió del Departament d'Interior per part del conseller Saura, que és en realitat l'objecte de les nostres reprovaracions, no tot el departament, perquè ja sabem, com diu la senyora Ribera, que hi ha molta gent a dins del departament que treballa de manera eficaç i eficient; però hi han persones que probablement no haurien de tenir les responsabilitats que tenen.

Nosaltres som de l'opinió que efectivament s'hauria de tenir en compte la possibilitat..., i ja sé que la senyora Gomà ha dit que això, aquestes coses, les pren el Govern. Bé, tenint en compte la dificultat d'esbrinar la diferència entre grup parlamentari en el Govern, Govern, partit que vota i partit que guanya les eleccions, etcètera, que ja sabem que és un conflicte greu per a la ciència política, nosaltres pensem que el Parlament de Catalunya podria instar el Govern a fer alguna cosa amb relació a aquest principi d'eficàcia i d'eficiència, que són principis constitucionals i també estatutaris. Per tant, continuem desplegant l'Estatut d'autonomia de Catalunya. Què vol dir això? Doncs que molt probablement no es pot dedicar a dues coses d'aquesta importància a la vegada.

Però nosaltres hem fet una esmena perquè entenem..., i jo suposo que està en l'esperit de la moció que s'ha presentat, nosaltres hem fet una esmena referida a l'eventualitat que es pensessin que nosaltres volem dos departaments, en el moment que el Departament d'Interior anés pel seu compte, i que hi hagués un altre departament de relacions institucionals i participació que navegues pel seu compte amb un altre conseller. Ni parlar-ne –ni parlar-ne. Som especialment «reacis», som especialment

crítics amb la inflació burocràtica que han generat el primer tripartit i el segon tripartit. Som especialment «reacis» a allò que s'anomena «el *chiringuitismo*», en paraules del carrer; *chiringuitismo*, que vol dir anar construint instituts, comissions, observatoris, xarxes i altres, que amb el tenen a veure és amb la col·locació de persones que d'una altra manera probablement no es guanyarien la vida fora de la vida política.

Per això volíem fer una esmena. I l'esmena, en què consisteix? Consisteix a dir: «Tinguin en compte» –i ho diu l'esmena que hem presentat– «que nosaltres voldríem, necessàriament esperem, que això, si s'acceptés...», cosa que, no somiem truites i, per tant, no esperem que això es resolgui en una aprovació de la moció. Però, en el cas que s'aproves la moció, que no pensem que això hagués de generar un altre departament o un desdoblament en dos departaments, que resolguéssim, com es fa en altres comunitats autònomes d'una manera molt eficient, allò que s'anomena «les relacions institucionals i la participació», i que en tot cas un departament com Déu mana, és a dir, un departament amb un conseller eficient al capdavant s'ocupés d'això que ens preocupa a tots, que és el desplegament de l'Estatut d'autonomia de Catalunya, evidentment abans en una part, i també després la part que correspongui de la resolució del recurs d'inconstitucionalitat, presentat pel Partit Popular però també per moltes altres institucions, que no són precisament populars, del conjunt d'Espanya.

Respecte de la primera, i en el temps que em queda... Respecte de la primera part de la moció..., la primera part de la moció fa una referència general al que significa el terrorisme englobat en l'àmbit de la seguretat de Catalunya i la seguretat de l'Estat. Pensem que aquesta referència última que es fa a què cap política d'interior s'ha de fer des del punt de vista partidista, és a dir, de la concepció que tingui cada partit que desenvolupa tasques de govern del que ha de ser la seguretat i del que és en definitiva un problema de tots, és un brindis al sol; és a dir, no volem dir que no s'hagi fet, però entenem que *va de suyo* que cadascú, cadascun dels partits polítics que ostenten responsabilitats de govern ho fa des de la perspectiva que entén més convenient, aquella perspectiva en la qual entenen en última instància què és això de la gestió del risc, què és això de la gestió de la por, què és això de la gestió, en última instància, de la seguretat.

Per tant, nosaltres, respecte del primer punt de la moció, ens abstindrem. Entenem que o és sobrer o forma part del que seria la filosofia política amb què s'aplica la seguretat des de cada partit. I respecte de la segona demanàriem al Grup Parlamentari de Convergència i Unió que atengués això que jo crec que forma part de l'esperit de la seva moció, que és evitar la inflació burocràtica que ja patim en aquest Parlament, en última instància, en aquest Govern de la Generalitat.

Moltes gràcies, senyores i senyors diputats, senyor president.

El president

Té la paraula, en nom del Grup Socialistes, l'il·lustre senyor David Pérez.

El Sr. Pérez Ibáñez

Moltes gràcies, senyor president. Efectivament, hi han elements que coincideixo amb vostè, que en matèria de seguretat ha d'haver-hi una certa lleialtat institucional. I, en aquest sentit, jo crec que Convergència, al llarg de la història, ha mostrat aquesta lleialtat institucional. Home, potser a la interpel·lació de l'altre dia el senyor Puig..., potser es va passar una mica de frenada. Però, bé, en qualsevol cas, jo em quedo amb l'esperit per part de Convergència d'una certa lleialtat institucional en matèria de seguretat.

I estic d'acord amb vostè, a més a més, que no és el mateix la seva política que la política del PP en matèria de seguretat; no és el mateix, és diferent. Hi han diferències en matèria de seguretat, clar que n'hi han. Hi han diferències polítiques en matèria de seguretat, clar que n'hi han. L'altre dia, quan un altre membre del seu grup parlamentari va dir que no hi havien diferències, que no hi havia política, que no hi havien esquerres i dretes en matèria de seguretat, que tothom havia de fer el mateix..., no, no, hi han diferències, clar que hi han diferències.

Estem davant d'un tema que personalment a nosaltres ens sobta una mica. És a dir, la gran aportació per part dels grups del Partit Popular com de Convergència és que el departament s'hauria d'organitzar de manera diferent. Imagini-s'ho al revés, no?, imagini's que nosaltres venim aquí i...: «No, el que ha de fer Convergència és organitzar-se de manera diferent.» No, però escolta'm, com va la cosa? (*Veus de fons.*) Escolta'm... –Convergència i Unió, perdó. Com va la cosa? Què passa en matèria de trànsit? Va bé. Què passa en matèria d'hectàrees cremades, en matèria de bombers? Ho comparem amb l'època que governava Convergència? Molt millor. Què passa... (*Veus de fons.*) Sempre. Què passa en matèria de terrorisme? Hi ha ara un Comando Barcelona? Què passa, per exemple, en matèria de desplegament del Cos de Mossos d'Esquadra? Està funcionant, s'està fent. Què passa en qüestions relatives a les inversions en matèria d'interior? Més que mai. En matèria de seguretat la cosa està funcionant correctament i la gran aportació dels grups de l'oposició: «Home, sí, però el Govern s'hauria d'organitzar de manera diferent.» Escolti'm, jo potser també m'organitzaria de manera diferent, però tots els governs tenen dret a organitzar-se de la manera que creguin més oportuna.

I el que hem de fer és posar sobre la taula aquelles coses que no funcionen. I segurament hi deuen haver coses que no funcionen –segurament. Vostè diu: «No, miri, és que la sensació de la gent és que ara la cosa és pitjor que abans.» Tampoc –tampoc. El CEO diu que fa uns anys la seguretat era la tercera preocupació dels ciutadans; ara és la setena preocupació dels ciutadans. Tampoc hi ha aquesta percepció que hi ha més perill. Els ciutadans, per tant, estan més tranquils –estan més tranquils ara que abans.

La gran aportació, senyora Nebrera, no pot ser única ment que «nosaltres ho organitzaríem de manera diferent». Digui'm què fa de manera incorrecta el conseller Saura; digui-m'ho i, a partir d'aquí, parlem-ne. Però tots els paràmetres de seguretat funcionen millor ara

que abans i jo crec d'això és precisament del que hem de parlar –crec que és precisament d'això, del que hem de parlar.

Per tant, no votarem a favor ni de les seves esmenes, ni de la seva proposta, ni de la moció que ha fet Convergència i Unió en aquest sentit.

Acabo. Parlar de lleialtat institucional i dir a la frase següent que el conseller és un frívol tampoc acaba de casar, eh? Parlar de lleialtat institucional i cada vegada que es puja a aquesta taula dir que el conseller ha de dimitir també és una cosa que sobta, molt sovint. Però en qualsevol cas, hi insisteixo, nosaltres també ens apuntem..., i ens alegrem que Convergència torni allà d'on mai hauria de sortir, que és la lleialtat institucional, sobretot en temes de seguretat.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

La senyora Patrícia Gomà, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, té la paraula.

La Sra. Gomà i Pons

Gràcies, president. Senyores i senyors diputats... Miri, senyora Ribera, vostè ha fet una argumentació, que ens sembla molt bé, del conflicte que representa el terrorisme internacional, que..., i podem coincidir bàsicament en tot. Sens dubte islam no és el mateix que terrorisme islàmic. Està clar que hi podem estar d'acord, en això. Però és que aquest no és el text de la moció que sotmetem a votació.

El text de la moció que sotmetem a votació..., permeti'm que li llegeixi literalment una frase perquè és duríssima, colpidora i ofensiva, i li diré per què. Vostès han redactat el següent: «L'actuació d'aquests» –referint-se als departaments del Govern de la Generalitat– «ha de ser guiada pel més estricte interès general i de servei al país, esdevenint incompatible amb la representació d'interessos parcials de partit o força política.» Permeti'm que li digui que això ens ofèn, i moltíssim, perquè posen en dubte que l'actuació del Govern es guiï pel més estricte interès general. I això no és així. El Govern de la Generalitat serveix el país. Sap com ho defineixen, això, en el meu poble? Qui malpensa mal fa –qui malpensa mal fa. El Govern representa interessos generals; no representa ni interessos parcials ni partidistes, sinó que representa els interessos de tot el poble de Catalunya.

Vostès està claríssim que no han entès la cultura de la coalició política, i així els va –permetin-me que els ho digui: i així els va. D'un govern de coalició en formen part diferents forces polítiques, però el Govern és un i representa els interessos del país, en la seva totalitat. O és que el Govern constituït per un sol partit polític sols representa els interessos d'aquest partit polític? Ens agradaria pensar que això no ha estat així –ens agradaria pensar que això no ha estat així... (*veus de fons*) –doncs pitjor encara. Sols representava el Govern de Convergència i Unió, durant tants anys a la Generalitat, els interessos de Convergència i Unió? Ens agradaria

pensar que ha representat els interessos de Catalunya. El mateix que fa ara el Govern de la Generalitat, integrat per Esquerra Republicana, PSC i Iniciativa; representa els interessos de Catalunya.

I, d'altra banda, doncs, li torno a reiterar el mateix argument utilitzat abans en la moció que hem debatut, presentada pel Partit Popular: en cada legislatura és el Govern el que decideix la seva estructura governamental. I així ho han fet vostès, així ho hem fet nosaltres i així se seguirà fent, no en tinguin cap dubte. Per tant, defensem la legitimitat, tant la que tenien vostès com la que tenim nosaltres, per designar l'estructura de les diferents conselleries.

Res més. Moltes gràcies per l'atenció.

El president

Senyor Jaume Bosch.

El Sr. Bosch i Mestres

Gràcies, president. Tinc claríssim que, afortunadament, la política de seguretat de Convergència i Unió no es la mateixa que la del Partit Popular, i em sembla que en les intervencions que he anat fent al llarg dels debats que hem tingut sempre –sempre– ho he deixat clar. Una altra cosa és que ara hagi dit que coincideixen en una proposta concreta. En tot cas, de totes maneres, jo em quedo bastant amb l'oferiment que ha fet la senyora Ribera, i després m'hi referiré, al final. Però ara estic obligat a contestar a la moció i a contestar al que va dir el senyor Puig en unes afirmacions que han donat peu a la moció.

La interpellació del senyor Puig, primer, partia d'una desinformació i d'un desconeixement dels temes de seguretat que a mi em van preocupar i que estic segur que s'hagués fet algun membre de Convergència i Unió que segueixi de prop aquests temes no hauria succeït. El senyor Puig va dir: «Què passa amb el Consell de Seguretat de Catalunya, que porta cinc anys sense desplegar-se?» Ho va dir el 6 de febrer. I un decret publicat el 7 de desembre creava el Consell de Seguretat de Catalunya. I la reunió constitutiva, anunciada i coneguda per vostès, s'havia de celebrar al cap de cinc dies després de la intervenció del senyor Puig. Cal informar-se.

Segon tema. Una certa contradicció i una certa incoherència en les propostes que es contenen a la moció. Fan la proposta que hi hagi el Departament d'Interior al marge del de Relacions Institucionals i Participació. Repassem els governs de Convergència i Unió. Fins a l'any... (*veus de fons*) –si us plau, és que..., eh? Fins a l'any 99 un Departament de Governació que incloïa tots els temes d'interior i tots els temes de governació: Administració local, funció pública, etcètera. Tres anys de Departament d'Interior sol. I del 2002 al 2003, a meitat de legislatura vostès uneixen Interior i Justícia. Llavors sí que era lògic. I imaginin tot el que porta Justícia. Els recordo que fa un any o dos anys, quan discutíem del Departament estricte de Relacions Institucionals i Participació, i discutíem el seu pressupost, els seus representants deien: «Però si això és una direcció general, si això no és un autèntic departament.» Vostès van unir Interior i Justícia –serveis penitenciaris, desenvolupa-

ment del Codi civil. Llavors això estava bé... (*veus de fons*), ara no –ara no. (*Veus de fons.*)

El president

Si us plau...

El Sr. Bosch i Mestres

I llavors calia..., llavors deien...

El president

Si us plau...

El Sr. Bosch i Mestres

...llavors es veu que no calia...

El president

Senyor Bosch...

El Sr. Bosch i Mestres

...la dedicació...

El president

Senyor Bosch, perdoni un segon. (*Pausa.*) Fa estona que estic intentant no dir re... Els prego que deixin intervenir el senyor diputat.

El Sr. Bosch i Mestres

Gràcies, president. Llavors, es veu que no calia la dedicació exclusiva i permanent dels seus dirigents a un tema.

I la tercera qüestió que es derivava de la interpellació. Miri, un ressentiment, i en un tema que ens va doldre especialment. El senyor Puig va dir, va acusar el senyor Saura d'excessiva defensa dels locals d'Iniciativa en determinades situacions d'inseguretat com a conseqüència de protestes ciutadanes. Ens va doldre –ens va doldre. Durant un trimestre del 2007 hi va haver disset locals d'Iniciativa atacats; no protestes davant, no, atacats. Un exemple, el de Sant Andreu: el 21 de setembre, danys a la façana i a la porta; el 30 de setembre, artefacte explosiu desactivat pels TEDAX; el 10 de novembre, desperfectes a la porta.

Jo no em puc creure que la política de relacions entre els grups parlamentaris de Convergència i Unió sigui acusar un departament de protegir els locals d'un partit que han estat atacats. No ho entenc, això no és propi de vostès; jo ho atribueixo a altres..., segurament als nervis electorals, però els demano una certa reflexió.

Però després vostès plantegen una proposta insòlita, com que l'acció al servei del país, segons vostès, és incompatible amb la representació d'interessos parcials de partit o força política.

I això per què a Interior i no a tots els departaments? Per què Interior i no al president de la Generalitat? El senyor Macià Alavedra o la senyora Núria de Gispert no representaven interessos de partit en tant que dirigents de Convergència o d'Unió i alhora consellers d'Inte-

rior? El president Pujol no representava interessos de partit? És incompatible el servei al país amb dirigir un partit?

Penso, sincerament, que des d'aquest punt de vista no fan cap favor a la consideració de la imatge dels partits polítics, que és la base d'una democràcia, i en tot cas penso que s'estan equivocant.

Jo ho vull atribuir al fet que la interpellació de l'altre dia va ser fruit digues-li de nervis electorals, preelectorals o del que sigui. I em quedo amb l'oferiment de la senyora Ribera. Nosaltres volem consensuar polítiques de seguretat amb vostès, sabem que no practiquen la mateixa política que el PP, però els agrairíem que ho demostrassin.

Moltes gràcies.

El president

Senyor Domingo, en nom del Grup Mixt, té la paraula.

El Sr. Domingo Domingo

Muchas gracias, señor presidente. Ilustres diputados y diputadas, la moción presentada por el Grupo de Convergència i Unió parte de una declaración general de intenciones que podemos decir que es una declaración de obviedades; decir que la seguridad de los ciudadanos..., «dels ciutadans i ciutadanes de Catalunya corre importants riscos com a conseqüència de la dinàmica que afecta el conjunt d'Europa i de l'escena internacional» es evidente. Todos sabemos que existe un peligro de terrorismo islamista; existe una declaración de Al Qaeda que ha fijado el Al Andalus, lo que era el antiguo Al Andalus, como una zona de especial incidencia, y, de hecho, la detención reiterada de terroristas o presuntos terroristas islamistas, algunos ya declarados terroristas por la Audiencia Nacional, es notoria en el ámbito catalán. Primera evidencia.

Segunda evidencia: «Els reptes són extremadament complexos alhora que preocupants i, per tant, requereixen la més alta dedicació i competència dels dirigents polítics.» También es notorio que se necesitan dirigentes competentes. Y hasta ahí totalmente de acuerdo.

Pero se ha hecho incidencia en las anteriores intervenciones en un aspecto que a nosotros nos preocupa y que, si las mociones son hijas de las interpellaciones, a nosotros no nos gusta, que es el apriorismo partidista, el juicio moral del partido y no del gestor.

Es muy propio de esta cámara, estoy reiteradamente escuchando la demonización del adversario en función de lo que es, aquí mismo, la demonización de la derecha, que a veces se hace de una manera genérica, y a veces se equivocan, incluso, a la hora de englobarla, pero al mismo tiempo también la demonización de la izquierda por parte de la derecha.

Esta es una exposición clara de lo que es el apriorismo partidista. Nosotros no vamos a valorar si la *conselleria* de Interior está en manos de Iniciativa o del Partido Socialista o de Esquerra Republicana, vamos a valorar la gestión. Y en la interpellación que se realizó en su día se estaba haciendo apriorismo partidista: «Porque es de Iniciativa, no es competente.»

Pues no, nosotros decimos que no es competente porque se haciendo mal. Ese es el aspecto que se ha de valorar. Y decimos que se ha de enfocar en esos términos porque los juicios morales en política nos parecen equivocados, insisto en ello.

Y decimos que se hace mal y creemos que realmente se está haciendo una gestión incompetente en esta materia. Y vamos a explicar por qué; lo hemos dicho muchas veces a lo largo..., en esta cámara. Nosotros entendemos que la política del despliegue es una política equivocada y, a nuestro juicio, que redunde en la falta de eficacia policial en Cataluña.

Entendemos que hay un problema importante en convenir las garantías jurídicas con la eficacia policial. Y los últimos informes de Amnistía Internacional en esta materia nos sitúan a la policía catalana no entre las mejores y las más garantistas del mundo, y eso quizás sería un aspecto que tendríamos que destacar y reflejar de una manera notoria.

Pero al mismo tiempo estamos observando en los últimos tiempos que existe una especial incidencia en decir que hay menos delitos en Cataluña cuando lo que ocurre es que a veces lo que puede estar ocurriendo es que haya menos denuncias. Y quiero poner de manifiesto hoy aquí en la cámara un hecho que afecta directamente a nuestro partido y que se ha conocido esta semana por este Parlamento.

Este fin de semana nuestros locales en Mataró fueron objeto de una agresión, mínima, pero con botes de pintura mancharon la fachada. La representante de nuestra formación en Mataró acudió a la comisaría de los Mossos d'Esquadra a presentar la pertinente denuncia. ¿Sabe cuál fue la respuesta de los responsables de la comisaría? «No venga hoy porque no tenemos efectivos para que puedan presentar la denuncia. Hay una reunión importante y usted no puede presentar la denuncia.» Empecinada la coordinadora de Mataró en estar y presentar la denuncia le dijeron: «Haga usted lo que quiera pero sepa que va a estar como mínimo seis horas esperando para interponer la denuncia.»

Ese hecho, de especial gravedad a nuestro juicio, que por desgracia no es excepcional en estos momentos, denota una mala gestión de la política de interior, y por eso a lo mejor sería conveniente reformar lo que es la política de interior.

No le daremos apoyo al primer punto de la moción porque entendemos que está cargado de apriorismos morales, de apriorismos partidistas, y por esto no le daremos apoyo.

En cuanto al segundo, ya se ha manifestado con anterioridad que, reconociendo la facultad de reorganización que tiene el presidente de la Generalitat, también reconocemos la facultad de impulso político que tiene esta cámara, y de ahí que sí que consideremos adecuado que se proceda a la reestructuración de la cámara para, desde luego, por lo menos, establecer un único departamento de Interior dada la trascendencia e importancia de esta competencia.

Muchas gracias, señor presidente.

El president

Senyora Ribera, pot posicionar-se... (*El Sr. Domingo Domingo diu: «Por este motivo, votaciones separadas...» Pausa.*) Pot posicionar-se sobre l'esmena.

La Sra. Ribera i Garijo

Gràcies, senyor president. Diverses qüestions s'han suscitades aquí que són reiteratives, que penso que no queden clares, que no fan justícia respecte del que és la posició de Convergència i Unió en matèria de seguretat, i que m'agradaria aprofitar aquest temps, també, per posicionar-nos sobre l'esmena i per aclarir...

El president

Essencialment, aquest temps és per posicionar-se sobre l'esmena.

La Sra. Ribera i Garijo

Gràcies. I ho faré, senyor president. La situació de seguretat des del Govern es valora molt positivament i es recolza sobre les enquestes d'opinió del Centre d'Estudis d'Opinió.

A veure, tothom sap que les enquestes funcionen sobre segments de població, que depenen molt del moment en què es fan, i la valoració que es veu..., que no, i que les declaracions no sempre coincideixen, de l'enquestat, amb el que realment pensa. Basar totes les polítiques d'un departament, els objectius de futur, sobre el resultat d'enquestes, *justificar* si el tema de seguretat funciona o no en funció d'unes enquestes no em sembla seriós.

També s'ha presentat fa poc l'informe del Síndic de Greuges, i això és incontestable: el nombre de queixes que ha rebut en matèria de seguretat; ocupen el tercer lloc, quasi tocant el segon, per dècimes, amb consum i habitatge, per davant les queixes pel mal funcionament de l'Administració que dirigeix aquest Govern, i, en tercer lloc, el tema de seguretat, tocant amb l'habitatge.

Les qüestions d'organització. Nosaltres no ens hi posaríem, no ens hi voldríem posar en com s'organitza aquest Govern. Evidentment, cada govern s'ha d'organitzar com vulgui. Amb el que ens posem és amb els resultats; els resultats no funcionen, *ergo*, ja que les persones no les podem canviar, els donem consells sobre l'organització. I no pot comparar amb l'època de Convergència i Unió, perquè és una qüestió de competència i responsabilitat, i la titular en aquell moment del Departament de Justícia i Interior era una persona de competència sobradament reconeguda i els temes d'Interior van funcionar com no han funcionat mai.

Respecte al que ens diuen de la nostra mala fe respecte del Govern, respecte que no utilitzem el tema de seguretat com una qüestió partidista. Titular d'aquesta setmana, d'ahir: «Iniciativa afirma que gestionar la conselleria d'Interior no els restarà vots. El candidat d'Iniciativa per Girona, Biel Jové, "admitió hoy que pactar la gestión de la conselleria de Interior con el Partido Socialista y Esquerra Republicana fue una apuesta arriesgada, que

les ha llevado problemas, pero que está convencido que esta situación no le restará votos".»

Senyora Gomà, una cosa és que com a govern facin pinya, però una altra cosa és que ha d'obrir els ulls perquè des d'Iniciativa no veuen aquest tema de la mateixa manera, i nosaltres l'únic que fem és posar-ho en evidència en aquest Parlament, perquè el que no se'ns pot demanar com a oposició responsable és que callem. I no callarem, i menys en aquest tema.

Per tant, aquí està la moció, que entenem que vostès no la voldran aprovar, perquè és tant com reconeix la seva incompetència i...

El president

Senyora Ribera...

La Sra. Ribera i Garijo

...la deixem damunt de la taula per si un cas volen reflexionar i volen reorganitzar el Govern d'una manera adequada...

El president

Senyora...

La Sra. Ribera i Garijo

Sí, ja acabo. Gràcies, senyor president. Acceptarem l'esmena del PP. Gràcies.

El president

Aquesta era la qüestió; acceptaran l'esmena.

(*Pausa.*)

Hi ha una petició de votació separada del Grup Mixt... (*Veus de fons.*) Està clar, està clar...

(*Pausa llarga.*)

Posem, doncs, a votació aquesta moció.

En primer lloc, votarem el punt primer de la moció.

Comença la votació.

Senyor Bosch? (*Pausa.*)

Aquest punt ha estat rebutjat per 48 vots a favor, 72 en contra i 11 abstencions.

Votem el segon punt.

Comença la votació.

Senyor Bosch? (*Pausa.*)

Aquest punt ha estat rebutjat per 61 vots a favor i 70 vots en contra.

S'aixeca la sessió.

La sessió s'aixeca a la una del migdia i quatre minuts.